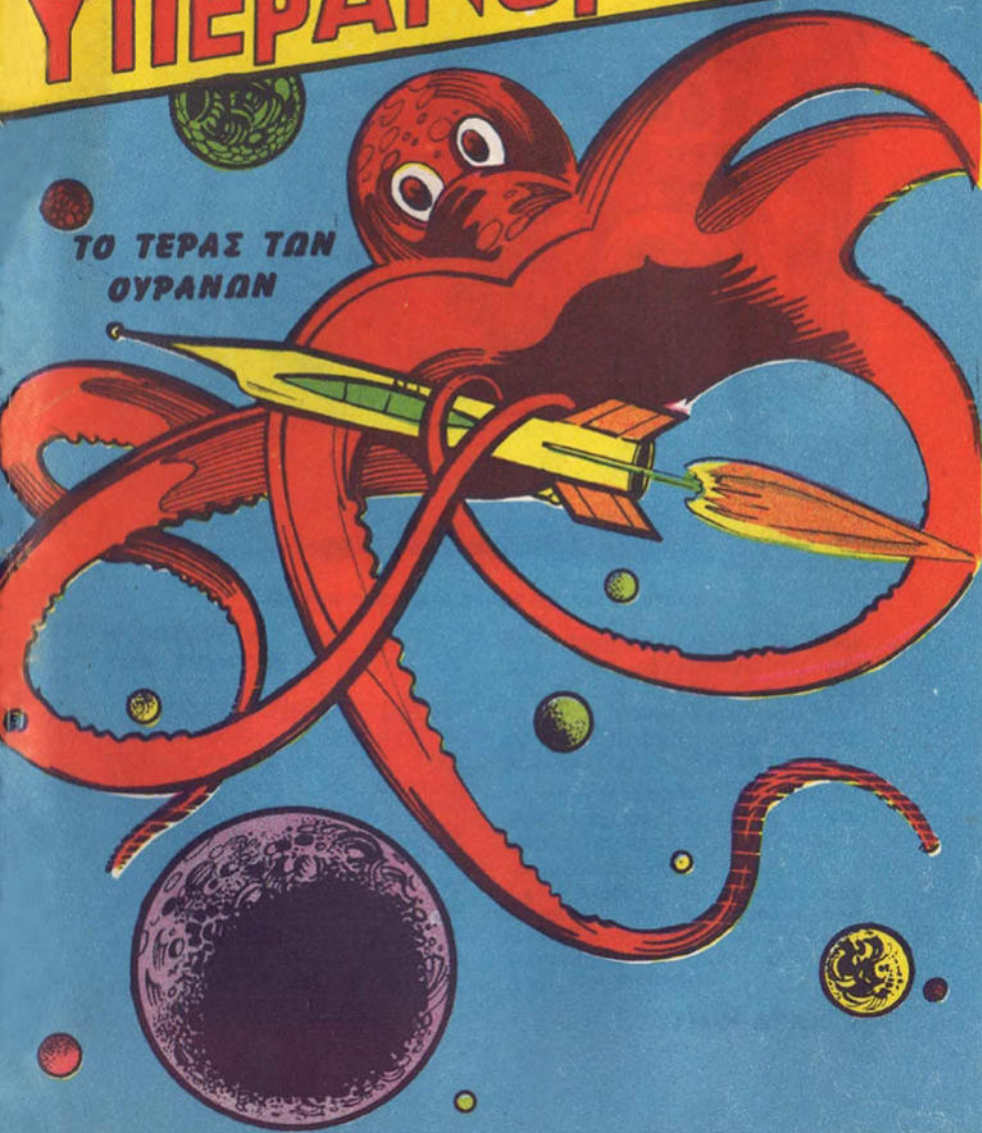

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΔΙΑΠΛΑΗΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΩΝ
ΟΥΡΑΝΩΝ

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

Είδε ένα παράξενο τέρας να τόν κυττάζει...

Η ΕΠΕΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

ΗΤΑΝ ΑΛΗΘΙΝΑ δραματική ή θέσι του θρυλικού αστροναύτη ντέτεκτιβ Τζόε Σέριντον και της συντροφιάς του. Βρίσκονταν στον πλανήτη Άφροδίτη και πριν ακόμα προλάβουν να αναπνεύσουν ανάκουφισμένοι από το τραγικό τέλος που βρήκε ο αρχικακούργος Γκάρφεν με τους συμμορίτες του, πέφτοντας θύματα έκσπυντά-

δων αφηνιασμένων τεράτων που τους κατεβρόχθισαν μέσα σε δυό λεπτά (*), ή φωνή της Νάνσυ και του Μίκυ αντήχησε ταυτόχρονα, φρικιαστική, απελπισμένη:

— Τά θηρία! Τά θηρία! Μας έχουν κυκλώσει και μας! Τά θηρία!...

(*) Διάβασε τη συγκλονιστική περιπέτεια που δημοσιεύθηκε στο προηγούμενο τεύχος του «Υπερανθρώπου» με τον τίτλο: «Ο πλανήτης των τεράτων».

Ένα σύννεφο σκόνης είχε ύψωθεί προς το μέρος της ζούγκλας και φοδερὰ μουγγρητά δονούσαν την ατμόσφαιρα. Άριστερά τους, άλλο ένα σύννεφο σκόνης πλησί αζε...

— Είμαστε χαμένοι!, ψέλλισε ένας από τους καμμάντους που συνώδευαν τον Σέρινταν στην καταδίωξί του έναντιόν του Γκάρφεν. Ή ίδια τύχη με τους κακούργους περιμένει σε λίγο και μάς!

Το βλέμμα του Σέρινταν πήρε μιὰ γρήγορη στροφή και κύτταξε ολόγυρα. Ή θέσι τους ήταν αληθινὰ ἀπελπιστική. Τὰ θηρία από ἑκατοντάδες είχαν γίνει χιλιάδες και ἔρχονταν καταπάνω τους από ὅλες τὶς διευθύνσεις. Τὸ γρήγορο ποδοβολητὸ τους ἔκανε τὴ γῆ νὰ τρέμη και τὰ μουγγρητά τους πλημμύριζαν τὴν ατμόσφαιρα συνθέτοντας μιὰ πραγματική σκηὴ νῆ κολάσεως. Οἱ ἀστροναῦτες βρίσκονταν στὴ μέση αὐτοῦ τοῦ τρομεροῦ, τοῦ μανιασμένου κλοιοῦ ποὺ στένευε ὅλο και πὶο πολὺ σὲ κάθε δευτερόλεπτο ποὺ περνοῦσε.

Όλα τὰ πρόσωπα εἶχαν κερῶσει ἀπὸ τὸν τρόμο και κυττάζονταν ἀπελπισμένα, χωρὶς νὰ βρίσκουν καμμιά λύσι. Μόνον τὸ πρόσωπο τοῦ βουλικοῦ Σέρινταν ἔμενε ψυχραίμο, ἐνῶ τὸ βλέμμα του στορεφόταν πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις ζητώντας μιὰ διέξοδο, μιὰ σωτηρία.

— Τὸ ἀστρόπλοιο τοῦ Λή Πό!, φώναξε θοισιμδευτικά ὁ Μίκυ και τὰ μάτια του φωτίστηκαν ἀπὸ χαρά.

Ὁ Σέρινταν κούνησε τὸ κεφάλι του. Τὸ εἶγε σκεφθῆ κι' αὐτός, μὰ τὸ μικρὸ ἀστρόπλοιο δὲν χωροῦσε οὔτε πέντε ἀνθρώπους ἐνῶ ὅλοι τους ἦσαν πάνω ἀπὸ τοὶ ἄντα. Ἐπρεπε νὰ σκεφθῆ κάτι ἄλλο πὶο ἀποτελεσματικό. Τὸ μυαλὸ του πήρε χίλιες στροφές μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο και φώτισε χίλια σχέδια. Ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ σχέδια ποὺ σκέφθηκε, διάλεξε τὸ πὶο καλλύτερο.

— Λή Πό!, φώναξε στὸν φίλο του, νομίζω πῶς ὑπάρχει ἕνα πολυβόλο στὸ ἀστρόπλοιο σου...

— Ἐνα πολυβόλο μονάχα, δίσταθηκε νὰ ἀπαντήσῃ ὁ Λή Πό, οἱ σφαῖρες του όμως εἶναι περιωρισμένες.

— Λή Πό!, τὸν διέταξε χωρὶς χασομέρι ὁ ντέτεκτιβ, ἐτοίμασε τὸ πολυβόλο σου και χτύπησε τὰ θηρία ποὺ ἔχονται ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ζούγκλας ὅπου βρίσκονται τὰ δικά μας ἀστρόπλοια. Ἐνῶ και οἱ πιλότοι τους θὰ ζέξουμε στὸ οἷγμα ποὺ θὰ δημιουργήσουν οἱ σφαῖρες σου νὰ νὰ ξεφύγουμε ἀπὸ τὴν κλοιό. Ρίξε πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας με ψυχροσίμα και πρότεξε νὰ μὴ μὰς σκοτώσης! Ὅταν δῆς ὅτι ξεθύγουμε, γύρνα τὸ πολυβόλο σου πρὸς τὸ μέρος τῶν θηρίων ποὺ θὰ ἔχουν πλησιάσει περισσότερο κοντά σας...

Χωρίς νὰ περιμένῃ δευτέρα διαταγή, ὁ Λῆ Πὸ, ὠρμησε μπαίνοντας στὸ ἀστροτόπιό του ἐνῶ ὁ Σέρινταν μὲ τοὺς πέντε πιλότους συναδέλφους του, ξεκίνησε τρέχοντας, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ κατάφερναν νὰ φθάσουν ὡς τ' ἀστροτόπιό τους γιὰ νὰ προλάβουν κατόπιν νὰ πάρουν καὶ τοὺς ἄλλους.

Δὲν εἶχαν προχωρήσει περισσότερο ἀπὸ ἑκατὸ μέτρα ὅταν, πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους, σφύριξαν ἀνατριχιαστικά δεκάδες σφαῖρες κι' ἄκουσαν πίσω τους τὸ πολυβόλο τοῦ Λῆ Πὸ νὰ κελαῖδῃ μὲ τὸν πνιχτὸ του κρότο. Ταυτόχρονα ἀντίκρουσαν τὰ θηρία πού ἔρχονταν ἀκριβῶς ἀπέναντί τους νὰ κοντοστέκωνται, νὰ σηκώνουν τὰ τεράστια κεφάλια τους ψηλὰ κι' εἴπειτα νὰ πέφτουν σφαδάζοντες στὴ γῆ, χτυπημένα θανάσιμα ἀπὸ τὶς σφαῖρες.

—Γρήγορα!, φώναξε ὁ ντέτακτιβ. Γρήγορα νὰ προλάβωμε!

Ἀπὸ τὴν ἀγωνία, τὸ τρέξιμο καὶ τὴν τρομερὴ ζέστη, ἔβγαζαν ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα. Ἐτρεχαν ὅμως ὅλοι τους μὲ τὸν ἴδιο πάντα ρυθμό, λές κι' ἦσαν κουρδισμένες μηχανές κι' ὄχι ἄνθρωποι. Ἡ σκέψι πὼς οἱ σύντροφοί τους πού ἔμειναν πίσω στήριζαν σ' αὐτοὺς τὴ σωτηρία τους, τοὺς ἔδινε φτερά στὰ πόδια.

Τὸ πολυβόλο τοῦ Λῆ Πὸ σταμάτησε. Ἦταν καιρὸς πιά γιατί οἱ σφαῖρες του περνοῦσαν λίγα ἑκατοστὰ

πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους. Εἶχαν φθάσει τώρα κοντὰ στὰ θηρία πού, πεσμένα κατάγῃς, ἄλλα ἔμεναν ἀκίνητα, νεκρά, κι' ἄλλα χτυπιώμενα καὶ μούγγριζαν κι' ἔπριζαν τὰ δόντια τους τραυματισμένα καὶ ἀνίκανα νὰ συνεχίσουν τὴν μανιασμένη πορεία τους. Πίσω τους, σ' ἑκατὸ περίπου μέτρα ἀπόστασι, ὤψωναν τὶς ἀστραφτερές σιλουέτες τους πρὸς τὸν οὐρανὸ τὰ ἔξη διαπλανητικὰ ἀστροτόπια.

Πηδώντας ἀνάμεσα στὰ νεκρά καὶ τραυματισμένα ἐξώκοσμο τέρατα οἱ ἔξη ἡρώϊ κοὶ ἀστρωναῦτες, ἔδωσαν καὶ τὴν τελευταία τους δύναμι γιὰ νὰ φθάσουν στ' ἀστροτόπιό τους. Δὲν ἄπεχαν παρὰ λίγα μέτρα ὅταν, ἀπὸ τ' ἀριστερά τους, ἕνας τρομερὸς κολοσσὸς ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του. Ἦταν ἕνα παράξενο τέρας πού ὁ ὄγκος του θύμιζε τόνκ. Τὸ κορμί του ἦταν ντυμένο ἀπὸ ἕνα χοντρὸ ὄστρακο κι' ἀπὸ τὰ ρουθούνια του ξέφευγε ἕνας ἥχος πού θύμιζε τὸ οὐρλιαχτὸ τῆς σειρήνας σὲ ὥρα συναγερμοῦ.

Ἐξῆ πιστόλια τραβήχτηκαν ταυτόχρονα ἀπὸ τὶς θήκες τους κι' ἔξη γλώσσες φωτιάς ταξίδεψαν πρὸς τὸν τρομερὸ ὄγκο τοῦ θηρίου. Ὁ Σέρινταν καὶ οἱ πέντε σύντροφοί του εἶδαν κατάπληκτοι πὼς τὸ θηρίο δὲν νοιάστηκε καθόλου γιὰ τὶς φωτιές πού τὸ ἔζωσαν.

—Εἶναι ἄτρωτο!, φώναξε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιλότους.

Ο Σέρινταν ὤψωσε γιὰ δεύτερη φορά τὸ πιστόλι του καὶ σημάδεψε μὲ προσοχή, κρατώντας καὶ τὴν ἀναπνοή του. Τὸ τέρας τὸν εἶχε πλησιάσει σὲ ἀπόστασι δέκα μέτρων. Πάτησε τὴ σκανδάλῃ μὲ ψυχραιμία. Ἡ πράσινη φλόγα ποὺ βγήκε ἀπὸ τὴν κάνη του πιστολίου του, δὲν χτύπησε αὐτὴ τὴ φορά τὸ θηρίο στὸ χοντρὸ ὅστροκο τοῦ κορμιοῦ του, ἀλλὰ στὸ μάτι του. Ὁ κολοσσὸς ἀναταράχθηκε ἀπτότομα, πῆρε μιὰ στροφὴ κάπως κωμικὴ κι' ἔπεσε ἀνάσκελα, ἐνῶ τὸ τελευταῖο του οὐρλιαχτὸ ἔσκι-σε τὴν ἀτμόσφαιρα κι' ἀντήχησε πολλὰ χιλιόμετρα μακριά...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΕΞΑΦΑΝΙΣΕΩΝ

ΤΟ ΠΟΛΥΒΟΛΟ τοῦ Λή Πό, ἀφ' οὗ σκόρπισε τὸ καφερό του μολύβι στὰ τέρατα ποὺ πλησίαζαν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ζούγκλας κι' ἀνοίξε ἓνα πέρασμα γιὰ τὸν Σέρινταν καὶ τοὺς συντρόφους του κομμάντος νὰ φθάσουν ὡς τ' ἀστρόπλοιά τους, γύρισε τὴν κάνη του στὴν ἀντίθετη διεύθυνσι ὅπου ἄλλα θηρία πλησίαζαν ἐπικίνδυνα. Γύρω ἀπὸ τὸ μικρὸ ἀστρόπλοιο βρισκόνταν οἱ κομμάντος ἀστροναῦτες, ἡ Νάνσυ, ὁ Μίκυ, ὁ καθηγητὴς Σούλιβαν καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ

Λή Πό. Ἐνῶ ὅμως ὅλοι τοὺς κύτταζαν μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία τὴν ἐπέλασι τῶν τροιμερῶν θηρίων ποὺ πλησίαζαν ὅλο καὶ πιὸ πολὺ, μ' ὅλο ποὺ οἱ σφαῖρες τοῦ πολυβόλου θέριζαν πολλὰ ἀπὸ αὐτά, ἡ γυναῖκα τοῦ Λή Πό, ἡ ζαρωμένη μαϊμουδίτσα, ὅπως τὴν ἔλεγε ὁ Μίκυ, εἶχε ξεραθῇ στὰ γέλια. Γελούσε ἀκατάπαυστα λὲς καὶ τὴ γαργαλοῦσαν καὶ πολλὰς φορές κυλιόταν καταγῆς καὶ χτυποῦσε τὸ στῆθος τῆς ἐνῶ ἀπὸ τὰ πολλὰ γέλια τῆς κινδύνευε νὰ πνιγῇ.

— Καλὸ κι' αὐτό!, μουρμούρισε νευριασμένος ὁ Μίκυ στὴ Νάνσυ ποὺ βρισκόταν δίπλα του. Ἐμεῖς περιμένουμε ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή ν' ἀνοίξη ὁ Ἄδης γιὰ νὰ μᾶς καταπιῇ κι' αὐτὴ ξεράθηκε στὰ γέλια. Γυναῖκα ποὺ διὰ λέξε νὰ πάρῃ ὁ φίλος μου ὁ Λή Πό! Φαίνεται πὼς θὰ τὴν πῆρε ἀπὸ κανένα τρελλοκομείο...

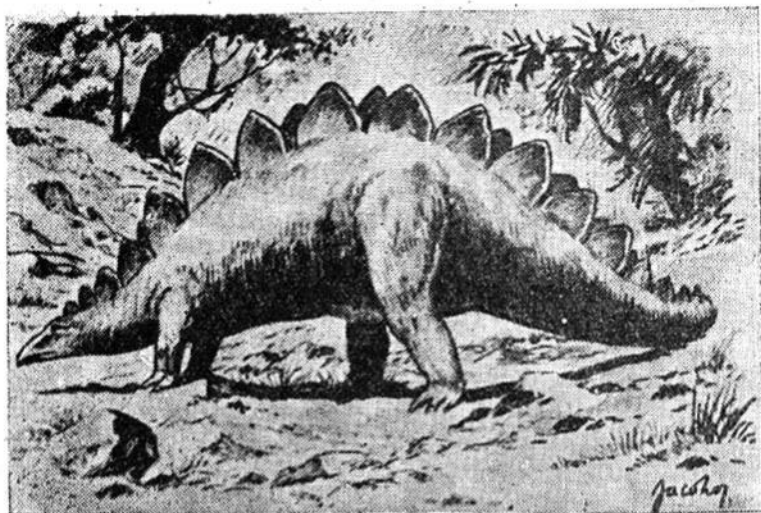
Δὲν πρόλαβε νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του, ὅταν τὸ πολυβόλο σίγησε, ἡ πόρτα τοῦ μικροῦ ἀστρόπλοιου ἀνοίξε καὶ φανερώθηκε ὁ Λή Πό.

— Γιατί δὲν συνεχίζεις; τοῦ φώναξε ἡ Νάνσυ. Τὰ τέρατα ἀπὸ τὰ δυτικὰ μᾶς ἔχουν πλησιάσει ἐπικίνδυνα!

Ὁ Λή Πό κούνησε ἀπελπιμένα τὸ κεφάλι του.

— Οἱ σφαῖρες τελείωσαν, δήλωσε. Ὅ,τι ἦταν νὰ κάνω τὸ ἔκανα.

Ἡ καρδιά τῆς κοπέλλας

Ήταν ένα πελώριο τέρας που έμοιαζε με τάνκ.

οφίχτηκε. "Έρριξε τὸ βλέμμα της ὀλόγυρα κι' ἔφριξε. Τὰ τέρατα ὅλο καὶ πλησίαζαν. "Αν ὁ Σέρινταν δὲν πρόφταινε...

— Λή Πό, εἶπε στὸν κοντὸ ἀστροναύτη τοῦ πλανήτη Πράτ που ἔμοιαζε μὲ πῖθηκο. "Εμεῖς μού φαίνεται πῶς εἴμαστε καταδικασμένοι νὰ πεθάνουμε. Πάρε τὴ γυναῖκα σου καὶ φύγε μὲ τὸ ἀστροπλοῖό σου ὅσο εἶναι καιρός...

Ὁ Λή Πό κούνησε ἀρνητικά τὸ κεφάλι του.

—Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Πράτ δὲν ἀφήνουν ποτὲ μονάχους τοὺς φίλους τους, εἶπε ἀποφασιστικά. "Ἡ θὰ φύγουμε ὅλοι μαζί, ἢ κανείς!

Ἡ Νάνσυ δάκρυσε ἀπὸ τὴ συγκίνηση γιὰ τὴ μεγάλη καρδιὰ τοῦ Λή Πό. Θέλησε κάτι νὰ πῇ μὰ τὴ σταμάτησε ἡ ὠργισμένη φωνὴ τοῦ Μίκυ.

— Λή Πό!, φώναξε στὸ φίλο του, πές στὴ γυναῖκα σου νὰ πάψῃ νὰ γελάῃ ἐπιτέλους γιατί μού χτυπάει στὰ νεῦρα! Τῆς φαίνεται τόσο ἀστείος ὁ θάνατος; Σὲ λίγο ποὺ θὰ τὴν ἀρπάξει στὰ δόντια του κάποιος ἀπὸ τοὺς τριδάχτυλους που πλησιάζουν, θὰ δοῦμε ἂν θὰ βρῇ τὸ κουράγιο νὰ γελάῃ. Τὴν ἐξυπνὴ θέλει τάχα νὰ μᾶς παραστήσῃ ἢ τὴ θαρραλέα;

Ὁ Λή Πό ξερόβηξε.

—Ἡ γυναῖκα μου δὲν γελᾷ, ἐξήγησε στὸ παιδί.

— Στραβό θά μέ βγάλης, Λή Πό; θύμωσε πιο πολύ ο Μίκυ. Τί κάνει τότε; Χαχα-νίζει;

— Κλαίει, Μίκυ. Κλαίει από τὸ φόβο της. Ἐμείς στὸν πλανήτη Πράτ ἔτσι κλαίμε.

— Δηλαδή..., ἔκανε σαστισμένος ὁ Μίκυ, ὅταν κλαίτε γελάτε κι' ὅταν γελάτε ξεροθήχετε... Καλά, κι' ὅταν θέλετε νὰ θήξετε, τί κάνετε; Μήπως οὐρλιάζετε;

Ἦ ὁ Λή Πό δὲν πρόλαβε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ γιατί, τὴν ἴδια στιγμή, ἔξη ἀστραφτερά ἀτσάλινα μεγαθήρια ζυγιάστηκαν σὰν μυθικά τέρατα πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους. Ἦταν ὁ «Πρωτεύς» καὶ τὰ ἄλλα ἀστρόπλοια τῆς Ἀστρικής Ἀσφάλειας πού ἔφταναν πάνω στὴν ὥρα νὰ σώσουν τοὺς συντρόφους τους ἀπὸ τὴ θύελλα τῶν μανιασμένων τεράτων πού δὲν ἄπεχε παρὰ ἑκατὸ μέτρα μακριὰ τους. Καθὼς ἀκουμπούσαν στὴ γῆ, τὰ πολυβόλα τους ἄρχισαν νὰ ξερνοῦν φωτιά καὶ σίδερο ἐνῶ ταυτόχρονα ἀνοίγαν τὶς πόρτες τους. Λίγα λεπτά ἀργότερα, στὴ συναυλία τῶν πολυβόλων προστέθηκαν καὶ τὰ πυροβόλα πού οἱ ὀδίδες τους ἔκαναν ἀληθινὴ θραῦσι στὰ σαστισμένα θηρία πού, ὅσα ἀπὸ αὐτὰ τὰ τέρατα εἶχαν τὴν τύχη νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὶς πρώτες ριπές καὶ ὁμοβροντίες, ἄλλαξαν πορεία κι' ἔτρεξαν νὰ κρυφτοῦν γιὰ νὰ βροῦν σωτηρία στὴ ζούγκλα καὶ στὰ νερά τῶν γει-

τονικῶν λιμνῶν.

Εἶχαν βγῆ ὅλοι τους ἔξω καὶ κύτταζαν μὲ δέος τὸ σωρὸ τῶν νεκρῶν καὶ πληγωμένων τεράτων πού οἱ πελώριοι ὄγκοι τους εἶχαν στρώσει τὴ γῆ καὶ μόνο ὁ Σέρινταν, καθισμένος μπροστὰ στὴ συσκευή τῆς τηλεοράσεως, πατοῦσε διάφορα κουμπιά καὶ προσπαθοῦσε νὰ συνδεθῇ μὲ τὸ στρατηγεῖο τῆς Γήινης Κοινοπολιτείας γιὰ νὰ δώσῃ ἀναφορά στὸν Χόβαρτ. Σὲ λίγο, στὴν ὁθόνη τῆς τηλεοράσεως τρέμποαιξε μιὰ σκιά πού δὲν ἄργησε νὰ πάρῃ τὴν αὐστηρὴ μορφή τοῦ Χόβαρτ.

— Ἄλλο Χόβαρτ!, μίλησε ὁ Σέρινταν.

— Τὸν κακό σου τὸν καιρὸ Σέρινταν!, γαύγισε τὸ μπουλντόγκ τῆς Ἀστρικής Ἀσφάλειας. Ζητοῦσα μιὰ ὥρα νὰ συνδεθῶ μαζί σου καὶ δὲν τὸ κατὰφερνα!

Ἦ ὁ Σέρινταν χαμογέλασε. Μ' ὅλους τοὺς ἀπτόμοις τρόπους του, ὁ Χόβαρτ, εἶχε χρυσή καρδιά.

— Ὁ Γκάρφεν!, μούγγρισε τὸ μπουλντόγκ. Πές μου τί ἔγινε μὲ τὸν Γκάρφεν!

— Σὲ χαιρετάει ἀπὸ τὴν κόλασι!, τοῦ ἀπάντησε ὁ Σέρινταν καὶ τοῦ διηγήθηκε μὲ λίγα λόγια τὴν περιπέτειά τους πού κατέληξε στὸ θάνατο τοῦ Γκάρφεν καὶ τὸν ἀφανισμό τῆς συμμορίας του.

— Καὶ τώρα πού ἡσύχασα, ἔκανε στὸ τέλος ὁ Σέρινταν, σκοπεῖω νὰ ξεκουρα-

στώ. Ίσως βρώ την εύκαιρία νά παντρευτώ κιόλας γιατί ή Νάνσυ...

— Άφησε τις κουταμάρες Σέρνταν, γκρίνιασε ο Χόβαρτ καί άκουσέ με. Πρόκειται για κάτι τὸ πολὺ σοβαρὸ καί μυστηριώδες. Είναι μιὰ υπόθεση πού θέλω νά τήν ἀναλάβης ἐσύ γιατί δὲν ἔχω σέ ἄλλον ἐμπιστοσύνη. Μὲ ἀκούς;

— Εἶμαι ὁλος αὐτιά ἰνσπέκτορ.

— Πρόκειται γιὰ κάτι μυστηριώδεις ἐξαφανίσεις γήϊνων ἀστροπλοίων. Ὡς τώρα, νομίζουμε πὼς πάθαιναν κάποια θλάβη καί προσγειώνονταν ἀναγκαστικά σὲ ἀγνώστους πλανήτες. Τὸ πείρογο ὁμῶς ἦταν πὼς κανένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀστρόπλοια δὲν ἐξέπεμψε τὸ σήμα κινδύνου ἀπὸ τὸν ἀσύρματό του. Τὸν τελευταῖο μῆνα, ἐξαφανίστηκαν δυὸ τελειότατα σκάφη τῆς Ἀστρικής Ἀσφάλει- σις μὲ ἐμπείρους ἀστροναύ- τες ἀστυνομικούς.

— Ποῦ ἀκοιῶς γίνεται αὐτὴ ἡ ἐξαφάνισις; ρώτησε ὁ ντέτεκτιβ.

— Γίνεται στὸ δρομολόγιο πού ἀκολουθοῦν τὰ ἀστροπλοιά μας ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτη γιὰ τὸν Ἄση καί περίπου στὸ στίγμα 690. Τὸ συμπεραίνω αὐτὸ γιατί μέχρι τὸ στίγμα 690 εἶχαμε ἀπὸ τὰ ἀστρόπλοια πού ἐξαφανίστηκαν ἐπικοινωνία, στὸ σημεῖο ὁμῶς αὐτὸ χάσαμε κάθε ἐπαφή. Σημεῖωσες τὸ στίγμα Σέρν

ταν; Ὁραῖα, λοιπόν. Στείλει μου πίσω τοὺς κομάντος καί τὸν καθηγητὴ Σούλιβαν καί ξεκίνησε ἀμέσως γιὰ τὸν σκοπὸ πού σου ἀνέθεσα. Δὲν θέλω καιμιὰ ἄλλη κουβέντα. Καλὴ ἐπιτυχία καί καλὴ ἀντίκρισι.

Τὸ μπουλντόγκ τῆς διαπλανητικῆς ἀστυνομίας ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὴν ὁθόνη ἐνῶ ὁ Σέοινταν ἔπεσε σὲ βαθεῖα σὺλλογή.

Ο ΛΟΡΑΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

Ο ΠΡΩΤΕΥΣ

ἔσκιζε τὸ παγεδὸ σκοτάδι τοῦ διαστήματος μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Σέοιν-

ταν τὴ Νάνσυ καί τὸ Μίκυ, τὸ θρυλικὸ ἀστροπλοῖο φιλοξενοῦσε τὸν Λή Πὸ μὲ τὴ γυναῖκα του τὴ Φοῦ Λή. Ἀφῆσαν τὸ ἀστρόπλοίό τους σ' ἓνα διαπλανητικὸ γκαοῶζ τῆς Ἀφροδίτης καί ἀκολούθησαν τοὺς γήϊνους φίλους τους στὴν καινούργια περιπέτεια πού τοὺς ἔστειλε ὁ ἰνσπέκτορ Χόβαρτ. Ὁ Μίκυ ἔκανε σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴ χασρά του γιὰ τὴ συμμοφία τοῦ Λή Πὸ πού τοῦ ἔτρεφε ξεχωριστὴ συμπάθεια.

Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ «Πρωτέας», τὴ στιγμὴ αὐτὴ βασίλευε ἀπόλυτη σιωπὴ κι' ὅλοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Σέοινταν πού ἔστεκε ἀγρυπνὸς στὸ σύστημα κατευθύνσεως, λαγο-

κοιμόντουςαν. Ξαφνικά, ένας πνιγμένος ρόγχος ακούστηκε και τούς έκανε να πεταχτούν από τις θέσεις τους.

Ο ρόγχος είχε γίνει τώρα ένα βογγητό πόνου. Ένα βογγητό που θύμιζε πληγωμένο θηρίο.

— 'Η γυναίκα μου!, έκανε ανήσυχος ο Λή Πό. Κάτι έπαθε ή γυναίκα μου!

Έσκυψαν όλοι πάνω της. Είχε πέσει στο δάπεδο και σφάδαζε ενώ έφερνε τα χέρια της στο λαιμό της.

— Άσχημα ξεμπερδέματα θάχουμε μ' αυτή τη μαϊμού που την πήραμε μαζί μας, μουρμούρισε ο Μίκυ. Ποιός ξέρει τί θέλει να παραστήση μ' αυτά τα κόλπα.

— Τί έχει; ρώτησε ή Νάνσυ τον Λή Πό.

Ο Λή Πό μίλησε στη γυναίκα του με τη δική τους γλώσσα κι' έπειτα, γυρνώντας προς το μέρος της Νάνσυ, κάτι θέλησε να πη. Δεν πρόσλαβε όμως γιατί έχασε κι' αυτός την ισορροπία του κι' έπεσε δίπλα της ενώ από το λαιμό του έδγαυε ο ίδιος ρόγχος.

— Όχι τί πάθαμε!, έκανε ο Μίκυ. Θά...

Η λέξι πνίγηκε στο λαιμό του κι' ένοιωσε τα μέλη του να παραλύουν. Το παιδί φοβήθηκε πώς θα πέση μά πρόσλαβε και των συγκράτησε ή Νάνσυ.

— Μίκυ!, του φώναξε έντρομη, τί έπαθες Μίκυ!

— Δεν ξέρω!, τραύλισε ο Μίκυ. Νοιώθω να μού πιάνε-

ται ή ανάσα... Νάνσυ... θά τρελλαθώ... δεν άντέχω ...

— Θάρρος Μίκυ!, τον παρηγόρησε ή κοπέλλα χαϊδεύοντάς του τρυφερά τα μαλλιά.

Ο Μίκυ προσπάθησε να χαμογελάσει κι' έφερε το χέρι του στο μέτωπό του. Ούτε κι' αυτός καταλάβαινε τί είχε. Μιά παράξενη άδιαθεσία τον είχε καταλάβει και νόμιζε από στιγμή σε στιγμή πώς θα τρελαινόταν, πώς θα πέθαινε.

Ξέφυγε από τα χέρια της Νάνσυ και ξάπλωσε δίπλα στον Λή Πό και στη γυναίκα του που έμεναν άκίνητοι και βαρειανάσσιναυ.

— Τζόε!, φώναξε ή Νάνσυ. Τρέξε Τζόε!

Ο ντέκετιβ άφησε τούς μοχλούς κατευθύνσεως και πλησίασε κοντά στην κοπέλλα. Είδε τον Μίκυ με τον Λή Πό και τη γυναίκα του ξάπλωμένους, χλωμούς, με τα μάτια γουρλωμένα κι' απόρησε.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε κατάπληκτος.

Μά ή Νάνσυ δεν πρόσλαβε να του άπαντήσει. Άφησε να της ξεφύγη μιά σπαρακτική φωνή κι' έπιασε το κεφάλι της. Στριφογύρισε δυό φορές στη θέση που βρισκόταν και λυγίζοντας τα γόνατά της σωριάστηκε στο δάπεδο.

Ο Τζόε κατάλαβε πώς μέσα στο άστρόπλοιό του συνέβαινε κάτι το μυστηριώδες, το καταπληκτικό, μά δεν ήξερε τί ακριβώς. Έσκυψε

πάνω στην κοπέλλα και δοκίμασε να την σηκώσει.

— Νάνσυ!, τής ψιθύρισε τρυφερά, τί έπαθες άγαπημένη μου; Πές μου, τί πάθατε;

‘Η Νάνσυ, με γουρλωμένα από την έκπληξι και από την άγωνία μάτια λές κι’ έβλεπε ένα τρομακτικό θέαμα που ήταν άορατο για τα μάτια του Σέρινταν, άρκέστηκε να κουνήσει το κεφάλι της.

— Κύριε Σέρινταν, ψιθύρισε δίπλα του ο Λή Πό.

‘Ο Σέρινταν τον έπιασε από τις μασχάλες και τον σηκωσε όρθιο δίπλα του.

— Πές μου, Λή Πό, τί συμβαίνει, τί πάθατε; τον ρώτησε.

— Είναι αδύνατο να σάς εξηγήσω... φοβάμαι πως θα τρελλαθώ, ψέλλισε ο Λή Πό και ξεφεύγοντας από τα χέρια του ξαπλώθηκε πάλι στο δάπεδο.

‘Ο Σέρινταν φοβήθηκε κι’ ο ίδιος πως θα τρελλαθώ. Πρώτη φορά του συνέβαινε κάτι τέτοιο. Το κεφάλι του βούιζε και δεν ήξερε τί να κάνει και πως να βοηθήσει τους τέσσερις άγαπημένους του συντρόφους που κείτονταν στο δάπεδο με γουρλωμένα μάτια λές και τους βασάνιζε μια φρικτή και άορατη δύναμη.

— Μίκυ!, φώναξε στο παιδί που τον κύτταζε επίμονα, εξήγησέ μου εσύ τί σάς συμβαίνει!

— Δεν ξέρω... μίλησε το παιδί, νοιώθω παράξενα...

λές και με πνίγουν... Πότε— πότε μου έρχεται να γελάσω λές και τρελλάθηκα... Τζό...

‘Ο Τζόε έπιασε άπελπισμένος το κεφάλι του. Σκέφθηκε να τους κάνει από μια ένεσι της καρδιάς μήπως μπορέσουν και συνέλθουν, όταν το κουδούνι του αυτόματου συναγερμού του διαπλανητικού σκάφους τον έκανε να τρέξει στο διαμέρισμα των μηχανημάτων.

ΤΟ ΠΕΝΘΙΜΟ ΕΜΒΑΤΗΡΙΟ

ΤΟ PANTAP του «Πρωτέας» είχε συλλάβει στην πορεία του ένα άστρο. ‘Ο Σέρινταν είδε το μαύρο και

τεράστιο σφαιρικό του σχήμα και από τους αυτόματους υπολογισμούς του ηλεκτρονικού μετρητή θεβαιώθηκε πως το άστροπλοίο του παρασυρόταν με λιγυγιάδη ταχύτητα από την έλξι αυτού του πλανήτη. Χωρίς να χάσει καιρό έβασε σ’ ενέργεια τους άνασχετικούς πυραύλους. Το σκάφος με την έκρηξι των πυραύλων τραντάχτηκε επικίνδυνα και η ταχύτητά του λιγόστεψε σημαντικά. Τώρα, από το διαφανές κρύσταλλο, έβλεπε τον άγνωστο πλανήτη να μεγαλώνει σαν μια σκοτεινή μάζα που άπλωνόταν και κάλυπτε το όπτικό του πεδίο. Σε πέντε λεπτά οι τρίποδες

του «Πρωτέα» άκουμπούσαν ν πάνω στην επιφάνειά του.

Ο Σέρινταν έκανε ν' αφήσει τὸ διαμέρισμα διακυβερνήσεως όταν τὸ φάνηκε πὼς πίσω ἀπὸ τὸ διαφανές κουβούκλιο διέκρινε τὸ τεράστιο κεφάλι ἐνὸς ἀλλόκοτου ζώου ποὺ ἔμοιαζε μὲ βάτραχο. Τὸ ἐξώκοσμο ζῶν τὸν κύτταζε ἐπιμονα κι' ὁ Σέρινταν ἔνοιωσε μιά παράξενη ζάλη. Ἐκλείσει τὰ μάτια του καὶ τὰ ξανάνοιξε... Ὁ τερατώδης βάτραχος δὲν ἦταν πιά ἐκεῖ... Μὰ νὰ τὸν εἶχε δῆ πραγματικὰ ἢ μήπως τὸν ξεγέλασε ἡ φαντασία του;

Γύρισε στὸ θάλαμο διαμονῆς. Οἱ σύντροφοί του βρίσκονταν στὴν ἴδια κατάστασι. Ἐσκυψε πάνω τους καὶ τότε... τότε ἔνοιωσε κάτι παράξενο νὰ τὸν κυριεύει, νὰ μπερδεύεται μέσα στὸ αἷμα του, νὰ τὸν πνίγει, νὰ τὸν γαργαλάει... Τὰ πόδια του κόπηκαν καὶ τὸ σῶμα του ἔπεσε βαρὺ δίπλα στοὺς φίλους του... Φοβήθηκε πὼς θὰ χάσει τίς αἰσθήσεις του, πὼς θὰ πεθάνη, μὰ δὲν ἔγινε κάτι τέτοιο. Οἱ αἰσθήσεις του δούλευαν καὶ μόνο ἡ δύναμί του εἶχε χαθῇ, εἶχε ἐκμηδενισθῇ, λές καὶ κάποιο ἀόρατο χταπόδι τὸν εἶχε τυλίξει γερὰ στὰ πλοκάμια του...

Ἀνάσαινε βαρειά κι' ἡ καρδιά του χτυποῦσε μὲ δύναμι, λές καὶ ἦταν ἓνα θεόρατο σφυρί... Μά... τί ἦταν αὐτὸ ποὺ εἶχε πάθει;

Προσπάθησε νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτό του. Τὸ κατάφε-

ρε κάπως κι' αἰσθάθηκε ἀνάκουφισμένος. Μισοσηκώθηκε στοὺς ἀγκῶνες του κι' εἶδε τὸ Μίκυ νὰ κἀνὴ τὸ ἴδιο.

— Μίκυ!, τοῦ ψιθύρισε.

Πρῶτη φορὰ δοκίμαζε τὴ διάθεσι νὰ κλάψῃ... Νὰ κλάψῃ αὐτός, ὁ ντετεκτιβ Τζός Σέρινταν! Ὁ θρυλικὸς, ὁ ἀνίκητος Σέρινταν, ποὺ τὸν ἔτρεμαν ὅλοι οἱ κακοποιοί! Ποιὸς ἦταν λοιπὸν ὁ ἀόρατος αὐτὸς ἐχθρὸς ποὺ τὸν νίκησε, ποὺ τὸν ξάπλωσε χωρίς δύναμι στὸ δάπεδο;

Ἐσφίξε τίς γροθιές του κι' ἔνοιωσε πάλι μιά παράξενη ἀνακούφισι. Ἐπειτα ἔκλεισε τὰ μάτια.

— Θὰ πεθάνουμε,, ψιθύρισε. Αὐτὴ τὴ φορὰ Μίκυ δὲν τὴν γλυτώνουμε.

Σύρθηκε κι' ἔφθασε μὲ κόπο κοντὰ στὴ μισοανίσθητη Νάνσυ. Ἀπλώσε τὸ χέρι του λές κι' ἤθελε νὰ τὴν χαιρετήσῃ γιὰ τελευταία φορὰ πρὶν πεθάνῃ...

Ἡ φωνὴ τοῦ Μίκυ ἔφθασε σὰν παράξενος τόνος στ' αὐτιά του:

— Κύριε Τζό..., ἔλεγε ὁ μικρὸς, δὲν πρέπει νὰ πεθάνουμε τόσο ἄδοξα... Ἐχω μιά φουσαρμόνικα στὴν τσέπη μου... Θὰ προσπαθίσω νὰ παίξω τὸ πένθιμο ἐμβατήριό μου φίλε... Νὰ πᾶμε ταυλάχιστον στὸν Ἀδὴ μὲ μουσικὴ ἀφοῦ δὲν βρίσκεται κανένας παπᾶς νὰ μᾶς ψάλλῃ τὸ τρισάγιον...

Τὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ ψηλάφησε τὴν τσέπη του. Μὲ πολὺ κόπο κατάφεραν τὰ κου-

ρασιμένα του δάχτυλα να τραβήξουν τη φουσαρμόνικα του. Την έφερε ως τα χείλη του και δυσκολεύτηκε πολύ να θυμηθῇ τὸ σκοπὸ τοῦ πένθιμου έμβατηρίου πού ἤθελε νὰ παίξει. Συγκέντρωσε ὅλη τὴ θέλησι πού τοῦ εἶχε ἀπομείνει καὶ φύσηξε...

Οἱ νότες ἦταν φάλτσες στὴν ἀρχή, μὰ δὲν ἀργησαν νὰ γίνουν ἀπαλές καὶ πένθιμες... Καὶ τότε...

ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΣΤΟ ΑΠΕΙΡΟ

ΤΟΤΕ ἔγινε κάτι τὸ ἀπίστευτο, τὸ κατὰπληκτικὸ!

Ὁ Μίκυ ἐνοίωσε ν' ἀνακτᾷ τὶς δυνάμεις του ἐνῶ ταυ-

τόχρονα οἱ φίλοι του πετάχτηκαν ὅλοι ὀρθιοί. Στὰ πρόσωπά τους ἦταν ζωγραφισμένη ἡ κατὰπληξι. Ὁ Λή Πὸ ἔδωσε ἀπὸ τὴ χαρά του ἓνα τέτοιο σάλτο πού τὸ κεφάλι του χτύπησε στὴν ὀροφή καὶ ξεφώνισε ἀπὸ τὸν πόνο.

Ὁ Μίκυ σταμάτησε νὰ παίξει τὸ πένθιμο έμβατήριο καὶ σηκώθηκε κι' αὐτὸς ὀρθίος.

— Ζήτω!, φώναξε χαρούμενος ἀγκαλιάζοντας τὴ Νάνσυ. Τώρα αἰσθάνομαι μιὰ χαρά.

— Περίεργο πράγμα!, μίλησε ὁ Σέρινταν. Θάλεγε κανεὶς...

Δὲν πρόλαβε νὰ τελειώσῃ τὴν κουβέντα του. Τὸν σταμάτησε μιὰ στριγγιά φωνή

πού ἄφησε νὰ τῆς ξεφύγῃ ἡ γυναίκα τοῦ Λή Πὸ ἐνῶ σωριαζόταν πάλι στὸ δάπεδο.

Ἡ Νάνσυ μὲ τὸ Μίκυ καὶ τὸν Λή Πὸ τὰ χρειάστηκαν κι' ἔμειναν ἄφωνοι. Μόνο ὁ Σέρινταν κράτησε τὴν ψυχραιμία του καὶ φώναξε στὸ Ἑλληνόπουλο:

— Παίξε κάτι μὲ τὴ φουσαρμόνικα, Μίκυ! Γρήγορα, μὴν ἀργῆς!

Ὁ Μίκυ ἔφερε τὴ φουσαρμόνικα στὸ στόμα κι' ἄρχισε νὰ παίζῃ τὰ κύματα τοῦ δουνάβεως. Καθὼς ἔπαιζε, ἔμως, εἶδε τὸ Λή Πὸ νὰ σωριάζεται κι' αὐτὸς σὰν ἄδειο σακκὶ δίπλα στὴ γυναίκα του.

— Τὸ πένθιμο έμβατήριο Μίκυ!, τοῦ φώναξε ὁ Σέρινταν.

Ὁ Μίκυ ἄλλαξε ἀμέσως σκοπὸ. Καὶ σχεδὸν ἀμέσως, ὁ Λή Πὸ μὲ τὴ Φοῦ Λή, τὴ γυναίκα του, σηκώθηκαν ὁλοῦθαι.

— Παίξε συνέχεια!, εἶπε ὁ Σέρινταν στὸ παιδί. Μὴ σταματᾷς καθόλου. Φαίνεται πὼς ὁ ἀόρατος ἐχθρὸς μας χάνει τὴ δύναμὶ του ὅταν ἀκούῃ τοὺς φθόγγους τοῦ πένθιμου έμβατηρίου. Μίκυ, ἔγινες ὁ σωτήρας μας. Χωρὶς ἐσένα θὰ πεθαίναμε ὅλοι μας. Παίξε συνέχεια, μὴ σταματᾷς!

— Χοιστοῦλή μου!, πῆρε μιὰ ἀνάσα ὁ Μίκυ. Θὰ μπαφιάσω παίζοντας συνέχεια!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ συνέχισε νὰ παίζῃ.

Κάτω από τούς ήχους του πένθιμου έμβατηρίου, ό Σέρινταν μπήκε στο έργαστήριό του. Με τή βοήθεια ενός χημικού όργάνου έκανε ανάληψη του άτμοσφαιρικού άέρα που πήρε από τόν πλανήτη και διεπίστωσε πώς δέν είχε ίχνος όξυγόνου.

— Φορέστε όλοι σας τίσ συσκευές όξυγόνου, διέταξε σέ λίγο. Θα θυούμε έξω να ρίξουμε μιιά ματιά στόν άγνωστο αυτόν πλανήτη. Έσύ, Νάνσυ, όταν φορέςς τή συσκευή σου, πάρε τή φυσαρμόνικα και παίξε τό πένθιμο έμβατήριο για να ξεκουραστή και ό Μίκυ.

* * *

Δέκα λεπτά άργότερα, ή μικρή συνοδεία έβγαине από τόν «Πρωτέα» και πατούσε στην έπιφάνεια του άγνωστου πλανήτη, ένώ ή φυσαρμόνικα, τότε στο στόμα του Μίκυ, τότε στής Νάνσυ και του Σέρινταν, δέν έπαυε καθόλου να παίζει τό πένθιμο έμβατήριο.

— Λες και πηγαίνουμε σέ κηδεία!, άστειεύθηκε σέ μιιά στιγμή ό Μίκυ.

— Λίγο έλειψε να πάμε Μίκυ, άπάντησε ό Σέρινταν. Είμαι περίεργος να μάθω ποιός ήταν ό άόρατος αυτός έχθρός μας.

— Πιστεύετε στα φαντάσματα; ρώτησε τό παιδί;

— Δέν είναι φαντάσματα, μίλησε τώρα ό πολύξερους Λή Πό. Ό έχθρός αυτός ύπάρχει, μόνο που δέν τόν βλέπουμε έμείς. Τό μάτι μας

είναι κατασκευασμένο κατά έναν ώρισμένο τρόπο και μπορεί να διακρίνει ώρισμένα πράγματα. Υπάρχουν μερικά πράγματα όμως που δέν τά βλέπουμε μ' όλο που υπάρχουν, όπως π. χ. τά μικρόδια...

— Μιά ρουκέτα!, φώναξε τό παιδί δίνοντας τέλος στις σοφίες του Λή Πό.

Πραγματικά, πίσω από ένα δάχο ύψωνόταν ή κορυφή μιιάς διαπλανητικής ρουκέτας. Η συντροφιά τάχυνε τό δήμα της και περισσότερο ό Μίκυ, που έφτασε πρώτος, τρέχοντας κοντά της.

Οι σύντροφοί του τόν είδαν να φτάνη, ν' ανοίγη τήν πόρτα να μπει μέσα στί.. τήν έπόμενη στιγμή, ή ρουκέτα έγινε άφαντη από τά μάτια τους καθώς ξεκίνησε με ίλιγγιώδη ταχύτητα προς τόν ουράνό!...

— Ό Μίκυ!, ξεφώνισε πρώτη ή Νάνσυ. Θεέ μου!.

Τά χέρια του ντέτεκτιβ κρεμάστηκαν άτονα προς τά κάτω και μιιά τρομερή άπέλπισία τόν κυρίεψε. Έκανε να σκεφθί όταν, τό ένστικτό του περισσότερο παρά ή λογική του, του έδειξε τό σωστό δρόμο που έπρεπε να ακολουθήσει.

— Στόν «Πρωτέα»!, φώναξε. Ακολουθήστε με γρήγορα!

Έτρεξαν κι οι τέσσερις τους με τήν ψυχή στο στόμα. Η Νάνσυ είχε σταματήσει να παίζει τή φυσαρμόνικα, μα κανένας τους δέν έ-

παθε τίποτε. 'Ο άόρατος έχθρός τους φαίνεται πώς τους είχε έγκραταλείψει.

Δέν πρόλαβαν καλά —καλά νά κλείσουν τήν πόρτα όταν ή έκρηξις τών προωθητικών πυροσύλων τίνανε πρός τά ύψη τό γιγαντιαίο άστυνομικό άστροπλοιο. Με τά μάτια καρφωμένα μπροστά, ό Σέρινταν, προσπαθούσε νά άνακαλύψη τό φωτεινό σημάδι τής ρουκέτας πού τούς πήρε τό Μίκυ, ενώ ή Νάνσυ δίπλα του, καρφωμένη στη συσκευή του ραντάρ, προσπαθούσε μάταια κι' αύτή ν' άνακαλύψη τά ίχνη της.

— Είναι τρομερό!, έλεγε κάπου—κάπου και ξεσπούσε σ' άναφυλλητά. Πώς έγινε αύτό τό πράγμα; Φαίνεται πώς κάποιος ύπήρχε στη ρουκέτα και καιροφυλακτούσε...

— Αυτό φοβάμαι κι' εγώ, συμφώνησε ό Σέρινταν σφίγγοντας μέ άπόγνωση τά δόντια του. 'Ο Μίκυ έπεσε στά νέμια του έχθρού μας. Ένός έχθρού καινούργιου και δυνατού πού δέν ξέρουμε τό πρόσωπό του.

— Πού δέν ξέρουμε και τή φωλιά του, συμπλήρωσε άνάμεσα σ' ένα λυγμό ή Νάνσυ. 'Αλήθεια, Τζό, πιστεύεις πώς θά μπορούσαμε νά εσυνθροΰμε ποτέ τό Μίκυ; Είναι δυνατό νά άνακαλύψουμε τή ρουκέτα πού τόν σίχμαλώτισε μέσα σ' αύτό τό τρομερό χάος του 'Απειρου; 'Ο ντέτεκτιβ δέν μίλησε.

'Επειτα, τό βλέμμα του πού τόση ώρα ήταν σκληρό σαν άτσάλι, άρχισε νά μαλακώνη.

— Νάνσυ, μίλησε σέ χαμηλό τόνο, ύπάρχει κάποια έλπίδα. Μπροστά μας προβάλει ένας πλανήτης, τόν είδες Νάνσυ; 'Εκεί έλπίζω νά έχη τή φωλιά του ό άγνωστος έχθρός μας... 'Εκεί, άν έχουμε τήν τύχη, μπορεί νά συναντήσουμε τόν αγαπημένο μας Μίκυ.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ Μ' ΕΝΑΝ ΠΡΟΔΟΤΗ

ΠΡΩΤΟΣ άνοιξε τά μάτια του ό Σέρινταν. 'Ενοιώθε έναν τρομερό πόνο στο κεφάλι λές και τόν

είχαν χτυπήσει μέ ρόπαλο. Τό μυαλό του ήταν σκοτισμένο και φοβήθηκε πώς είχε πέσει θύμα, γιά δεύτερη φορά, του άόρατου έχθρού πού τούς είχε έπιτεθή στον «Πρωτέα» και πού τό πένθιμο έμβατήριο τής φουσαρμόνικας του Μίκυ τούς είχε έλευθεώσει από τή τρομερή του δύναμη.

Γρήγορα όμως κατάλαβε πώς δέν συνέβαινε κάτι τέτοιο. 'Η σκέψι του άρχισε νά λειτουργή κανονικά καθώς και οι αισθήσεις του. 'Ανασηκώθηκε στους άγκώνες του και κύτταξε δλόγυρα.

Βοισκόταν κλεισμένος στους τέσσερις τοίχους ενός δωματίου και ψηλά, από έ-

να μικρό φευγίτη, έμπαινε ένα άόριστο φώς. Δίπλα του, είδε τὰ φωτεινά μάτια μιὰς μαϊμούς να τόν κυττάζουν έπιμόνα. Ήταν ό Λή Πό. Πιό πέρα, ή άγαπημένη του Νάνσυ, προσπαθούσε να σηκωθεί και βογγούσε.

Άμέσως, θυμήθηκε τί τούς είχε συμβεί. Είχαν προσγειωθεί στον άγνωστο πλανήτη, αφήνοντας τη γυναίκα του Λή Πό μέσα στο άστροπλοίο τους, είχαν βγή οι τρείς τους και προχώρησαν κάπου πεντακόσια μέτρα μακριά, μέσα στο σκοτάδι τής νύχτας.

Ξαφνικά, άόρατες σιλουέτες πήδησαν πάνω τους και άρχισαν να τούς χτυπούν στο κεφάλι... Θυμάται πώς τη στιγμή εκείνη δοκίμασε να τραβήξει το πιστόλι του μά δεν πρόλαβε γιατί ένα καινούργιο χτύπημα τόν έκανε να χάσει τις αισθήσεις του, ενώ δίπλα του ή Νάνσυ ξεφώνιζε με φρίκη...

— Ξυπνήσατε κύριε Σέ-οινταν; μίλησε ό Λή Πό ψιθυριστά.

Ό ντέτεκτιβ σηκώθηκε με κόπο και δοκίμασε να πλησίαση τη Νάνσυ. Την ίδια στιγμή, ή σιδερένια πόρτα τής φυλακής τους άνοιξε κι έκαναν την εμφάνισή τους δυό παιράξενα πλάσματα. Έμοιαζαν με μάνους που ή κοιλιά τους ήταν φουσκωμένα σαν βαρελάκι και τὸ πλακουτσό κεφάλι τους δέν είχε ίχνος λαλλιών. Τὰ πόδια τους ήταν σχεδόν σαν ανθρώπινα

μά τὰ χέρια τους ήταν παρά ξένα. Τὰ δάχτυλά τους ήταν μεγάλα και κινιόντουσαν σαν φίδια λές και δέν είχαν κόκκαλα.

Ή Νάνσυ άφησε να τής ξεφύγει μιὰ τρομαγμένη κραυγή και σφίχτηκε πάνω στον ντέτεκτιβ άνατριχιάζοντας.

Οί άνθρωπάμορφοι νάνοι τούς έκαναν νόημα να περάσουν την άνοιχτή πόρτα. Χωρίς να διστάση ό Σέρινταν πέρασε πρώτος, κρατώντας από τὸ χέρι τη Νάνσυ, ενώ ξεπίσω του ακολουθούσε ό Λή Πό.

Δέν μπορούσε να καταλάβη πού βρίσκταν ό ντέτεκτιβ. Ίσως στο έσωτερικό κάποιου κτιρίου γιατί μπροστά τους άνοιγόταν ένας φαρδύς διάδρομος. Σέ μιὰ στιγμή του πέρασε από τὸ νου να έπιτεθι έναντίον τών νάνων που τούς ακολουθούσαν, μά δρόκε γρήγορα πώς ή σκέψη του δέν ήταν λογική. Έπρεπε να μάθι πολλά πράγματα προτού δοκιμάση να δρατετεύση.

Άριστερά τους συνάντησαν μιὰ σιδερένια πόρτα. Ένας από τούς νάνους την έσπρωξε και παραιμέρισε για να περάσουν οι αίχμαλτοί του.

Με την πρώτη ματιά που έοριξε ό Σέρινταν στο δωμάτιο πού μπήκαν, διέκρινε έναν άνθρωπο καθισμένο μπροστά σ' ένα φαρδύ τραπέζι. Θάταν ως σαράντα χρονών περίπου, τὰ χαρακτηριστικά του προσώπου του ήταν

οκληρά και στο άριστερό του μάγουλο είχε μια ούλη από παλιά πληγή.

— Καλωσώρισες ντέτεκτιβ Τζοε Σέρινταν!, μίλησε ο άνθρωπος αυτός χωρίς να κινηθεί από το κάθισμά του.

— 'Ο Μπράουν!, έκανε έκπληκτος ο Σέρινταν.

— Ναί, ο Μπράουν, χαμογέλασε ο άνθρωπος με την ούλη. Με θυμήθηκες έ; 'Επρεπε να το περιμένω κάτι τέτοιο. 'Η ιστορία μου είχε κάνει πάταγο πριν λίγα χρόνια. Είμαι ο άτομικός επιστήμων που πρόδωσε πολλά επιστημονικά μυστικά της 'Αμερικής σε ξένη δύναμη. Τα τσιράκια, οι συνάδελφοί σου, μου είχαν έτοιμάσει την ήλεκτρική καρέκλα για να ψηθώ, αλλά εγώ προτίμησα να δραπετεύσω από τη φυλακή, να μπω λαθραία σε μια ρουκέτα και να φθάσω σ' αυτό τον μακρινό πλανήτη όπου έστησα τη βασιλεία μου!

'Ο ντέτεκτιβ τον κύτταζε κι' ένιωθε άηδία. 'Ο προδότης αυτός, που όλοι τον νόμιζαν νεκρό, ζούσε λοιπόν κι' είχε καταφύγει σ' έναν από τους ουράνιους πλανήτες! Αυτός να ήταν τάχα η αίτια του κακού που χάνονταν τα γήινα αστρόπλοια τόσο μυστηριωδώς;

— 'Απορείς, Σέρινταν; συνέχισε ο προδότης. Σε πληροφρώ πώς είμαι ο αυτοκράτωρ αυτού του πλανήτη που έχει έναν θαυμάσιο πολιτισμό, ανώτερο από της Γης, οί κάτοικοί του με υπηρε-

τούν σαν σκλάβοι μου και περνώ ζωή και κότα! 'Όσο για τους γήινους, τους μισώ με όλη τη δύναμη της ψυχής μου κι' όταν τυχαίη κανένα αστρόπλοιο τους να τηλεσιάζη τον πλανήτη μου, ελλοίμονό του! Οί άόρατοι φύλακες του πλανήτη μου τους περιποιούνται για τὰ καλά και τὰ σκάφη τους γίνονται σκόνη καθώς πέφτουν πάνω στον πλανήτη ή σε κάποιον από τους δορυφόρους του. 'Απορώ, όμως πώς κατώρθωσες έσύ να νικήσης τους φύλακές μου, Σέρινταν; Με τι τρόπο το κατάφερες αυτό; Κανείς ως τώρα δεν μπόρεσε να ξεφύγει από τους άκοίμητους φρουρούς του πλανήτη μου!

'Ο Σέρινταν κατόλαβε πώς μιλούσε για τον άόρατο έχθρό που τους είχε επιτεθή στον «Πρωτέα» και κατάφεραν να τον εξουδετερώσουν με τη φουσαρμονικά του Μίκυ.

— Μπράουν, του μίλησε θαρραλέα ο Σέρινταν, αίσθάνομαι άηδία καθώς σε κυττάω. Είναι ντροπή για τη Γη να της ξεφύγει ένας συχαιμενός προδότης του είδους σου και λυπάμαι που δεν μπορώ να σ' εκδικηθώ για τὰ έγκλήματά σου. 'Αλλά... ποίος ξέρει...

Τὰ μάτια του προδότη γούρλωσαν από τὸ θυμό του.

— Σέρινταν!, ούρλιαξε, τὰ λόγια σου αυτά θὰ τὰ πληρώσης και με τὸ παραπάνω! Θὰ μετανιώσης πι-

κοά που πάτησες το πόδι σου εδώ πάνω! Σου παρουσιάζω μια τέτοια έκπληξη που θα σου έρθη τρέλλα! Σου υπόσχομαι πως εγώ δεν θα σε πειράξω καθόλου. Θα σε παραδώσω όμως στο διάδοχό μου κι' ελπίζω να σε συγυρίση όπως σου πρέπει μεγάλε ντέτεκτιβ!

— "Α, ώστε έχεις και διάδωχο, μεγάλε βασιλιά των προδοτών; του πέταξε ο Σέρινταν σφίγγοντας τις γραβιές του. Θα είναι κι' αυτός κάποιος από τους προδότες που ξεφυτρώνουν κάποτε— κάποτε στη Γή. Θα ήθελα να τον γνωρίσω για να τον φτύσω κι' αυτόν κατάμουτρα!

Ο Μπράουν κούνησε το κεφάλι γελώντας σατανικά.

— Μη διάζεσαι να τον γνωρίσεις, Σέρινταν, του είπε γιατί θα το μετανιώσεις. Θα σου κάνω όμως τη χάρη.

Στράφηκε στους δυο νέους και τους διέταξε:

— Διώξτε αυτό τον δρωμοπίθηκο που έχουν μαζί τους, γρήγορα!, κι' έδειξε τον Λη Πό που τον πέρασε, για πίθηκο.

Πριν προλάβει κανείς να διαμαρτυρηθεί, ο Λη Πό βγήκε σηκωτάς από το δωμάτιο...

Τώρα ο προδότης άφησε το τραπέζι και σηκώθηκε. Παραμερίζοντας ένα κόκκινο παραβάν, χάθηκε πίσω του. Ο Σέρινταν κρατιόταν με πολύ κόπο να μη χυμήξει και ταμπάνω του για να ξεσπάσει

τον τρομερό θυμό του που τον έπνιγε. Έπρεπε να κυριαρχήσει όμως στα νεύρα του ώσπου να μάθη κάτι για το Μίκυ.

Με τα μάτια καρφωμένα στο παραβάν, ο Τζόε και η Νάνσυ περίμεναν με αγωνία να δούν τον διάδοχο του προδότη Μπράουν. Τό είδαν σε μια στιγμή να παραμερίζη και να παρουσιάζεται στο ένοιγμά του ένας άλλος άνθρωπος. Ένας γήινος. Κι' ο γήινος αυτός δεν ήταν άλλος από το μικρό Έλληνόπουλο, το Μίκυ!

Ο ΜΙΚΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ!

ΑΠΟ ΤΑ χείλη της Νάνσυ ξέφυγε μια θριαμβευτική κραυγή κι' έκανε να τρέξη προς το μέρος του για να τον αγκαλιάσει. Τό ίδιο

πήγε να κάνει και ο Σέρινταν. Δεν μπόρεσαν όμως να το κουνήσουν ούτε ρούπι από τη θέση που βρίσκονταν γιατί οί δυο μάνοι φρουροί τους, μπήκαν μπροστά τους, και τους άμβλυσαν.

— Μίκυ!, ξεφώνισε η Νάνσυ, επιτέλους σε ξαναβρίσκουμε Μίκυ!

Παρασυρμένη από τον ένθουσιασμό της, δεν είχε παρατηρήσει πως το πρόσωπο του παιδιού ήταν άλλαγμένο και ανέκφραστο. Ο Σέρινταν όμως το παρατήρησε και

Ο Μίκυ πλησίασε πρώτος τη ρουκέττα.

τὸ αἷμα πάγωσε στὶς φλέβες του, ἐνῶ ἓνα ρίγος διαπέρασε τὴ σπονδυλική του στήλη. Ὁ Μίκυ δὲν ἦταν ὁ ἴδιος. Τὰ μάτια του δὲν εἶχαν τὴ γνώριμη ἀπαλή τους λάμψη καὶ τὰ χεῖλη του δὲν χαμογελοῦσαν. Κύτταζε τοὺς δύο ἀνθρώπους πού εἶχε μπροστά του μὲ μῖσος, μὲ ἐχθρα, λὲς καὶ δὲν εἶχε ποτὲ συναντηθῇ μ' αὐτοὺς, λὲς καὶ τοὺς ἐδίδεπε γιὰ πρώτη φορά.

Τὸ χέρι τῆς Νάνισυ ἔσφιξε σπασμωδικὰ τὴν παλάμη τοῦ συντρόφου τῆς.

— Θεέ μου!, ἔκανε πνιγμένη, δὲν μᾶς γνωρίζει!

— Μίκυ, μίλησε σὲ τρυφερὸ τόνο ὁ Σέρινταν, δὲν γνωρίζεις τοὺς φίλους σου;

Τὸ παιδί σάρκασε. Μιὰ πωρόβου πετυχή σχηματίστηκε στὸ μέτωπό του. Πλησίασε μὲ ἀργὸ βῆμα τὸ τραπέζι καὶ κάθισε. Εἶχε ριγμένο στὴν πλάτη ἓνα ὕφασμα πού ἐμοιαζε μὲ χλαμύδα καὶ στὰ μαῦρα του μαλλιά εἶχε τοποθετηθῇ ἓνα στέμμα ἀπὸ καθαρό, ἀπὸ βαρὺ χρυσάφι.

— Θὰ πεθάνετε!, ἦταν ἡ πρώτη του κουβέντα πού εἶπε. Στὸ βασίλειό μου δὲν πρέπει νὰ πατοῦν γῆνιοι. Τὸ αἷμα σας θὰ ξεπλύνῃ τὰ βρώμικα ἴχνη σας πού πάτησαν τὴν ἱερὴ γῆ μου. Ἐγώ, ὁ μεγάλος αὐτοκράτορας αὐτοῦ τοῦ πλανήτη, σὰς καταδικάζω σὲ θάνατο!

— Εἶσαι τρελλός!, ψιθύρισε ἡ Νάνισυ πνιγόντας μὲ κόπο ἓνα λυγισμό.

Ὁ Σέρινταν θέλησε νὰ τὸν πλησιάσῃ. Ὁ νάνος πού θρυσκόταν μπροστά του ἄπλωσε τὰ χέρια του νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Ἐνα κύμα τρομεροῦ θυμοῦ πλημμύρισε τὸν ντέκετιβ. Ἀρπάξε μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι τὸ νάνο, τὸν σήκωσε ψηλὰ καὶ τὸν πέταξε μὲ δύναμι στὸν ἀπέναντι τοῖχο. Ὁ νάνος στριφογύρισε στὸν ἀέρα, χτύπησε μὲ ἓνα φοβερὸ γδούπο στὸν τοῖχο, μὰ δὲν ἔπαθε τίποτε. Ἐβρέθηκε ὀρθὸς πάλι στὸ πάτωμα σὰν τὶς γάτες.

Στὸ μεταξύ, ὁ Σέρινταν, πλησίαζε τὸ Μίκυ. Σχεδίαζε νὰ τὸν πάρῃ μέσα ἀπὸ τὸ ἐφισπτικό αὐτὸ δωματίο μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ἴσως μπορούσε νὰ ξεφύγῃ καὶ νὰ φθάσῃ ὡς τὸν «Πρωτέα». Τὴ στιγμή πού ἄπλωνε τὸ χέρι του, τὸ παιδί γέλασε μ' ἓνα παγωμένο γέλιο. Ταυτόχρονα τὸ χέρι τοῦ Σέρινταν ἔμενε μετέωρο κι' ἐνοιωθε νὰ χάνῃ τὴ δύναμή του...

Ἐμεινε σ' αὐτὴ τὴ θέσι ἀκίνητος, λὲς κι' εἶχε μεταβληθῇ σὲ μιὰ στήλη ἁλατος!

— Ἐδῶ δὲν εἶναι Γῆ, Σέρινταν!, γρύλλισε τὸ Ἑλληνόπουλο. Τὰ ὄπλα μας εἶναι ἀποτελεσματικά κι' ἀόρατα. Οἱ ἐφευρέσεις μας εἶναι ἀξιοθαύμαστες! Γι' αὐτὸ τὸ λόγο μισῶ τοὺς Γῆνιους. Γιατί εἶναι κλέφτες! Ἡρθάτε γιὰ νὰ κλέψετε τὰ μυστικά μας καὶ θὰ πεθάνετε! Σὰς ἔχω διαλέξει ἓναν τρομερὸ θάνατο πού οὔτε τὸν φανταζόσαστε! Θὰ πεθάνετε κι' οἱ

δυό σας!

Σηκώθηκε από τὸ καθίσμα του καὶ μὲ βῆμα ἀληθινὰ μεγαλόπρεπο, χάθηκε πίσω ἀπὸ τὸ παραδῶν. Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Σέρινταν μπόρεσε νὰ κινηθῇ.

Κύτταξε τὴ Νάνσυ. Ἦταν κατάχλωμη καὶ τὰχε χαμένα.

Τὴν ἀγκάλιασε γιὰ νὰ τῆς ἐώση κουράγιο.

— Θάρρος! τῆς ψιθύρισε. Ὁ Μίκυ δὲν μπορεῖ νὰ ἀλλάξει ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή. Κάτι συμβαίνει, κάτι τοῦ ἔκαναν Νάνσυ! Δὲν πρέπει νὰ χάσουμε τὴν ψυχραμία μας.

— Εἶναι τρομεροί, Τζό! ψιθύρισε μέσα στὰ δάκρυά της ἡ κοπέλλα. Εἶναι ἀληθινὸς σατανᾶς αὐτὸς ὁ Μπράουν! Ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ ἀόρατους κι' ἐπικίνδυνους ἐχθρούς. Τὸ καημένο τὸ παιδί, ποῖός ξέρεי πῶς τὸ κατάφερε καὶ τὸ πήρε μὲ τὸ μέρος του! Εἶδες τὰ μάτια του Τζό; Φοβάμαι πῶς ἔχει τρελαθῇ!

Ἡ πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχαν μπῆ στοὺς δωματίους ἀνοίξε πάλι γιὰ νὰ μποῦν τρεῖς ἐκόμη νάνοι. Μὲ νοήματα ἔδειξαν στοὺς ζευγάρι νὰ βγῇ ἔξω.

Γιὰ ἄλλη μιὰ φορά ὁ Σέρινταν σκέφτηκε νὰ ἐπιτεθῇ σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρωπόμορφους νάνους. Γιὰ μιὰ δευτέρα φορά ὅμως ἡ λογικὴ τὸν συγκράτησε. Ὁ ἐχθρὸς του ποὺ τὸν κρατοῦσε αἰχμάλωτο θὰ εἶχε λάβει τὰ μέτρα

του. Ἦταν τόσο σατανικὸς ὥστε νὰ ἔχη προνοήσει πῶς ὁ αἰχμάλωτός του θὰ ζητοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἀραπετεύσῃ.

Ἀκολούθησε ὑποτακτικὰ τοὺς νάνους δεσμοφύλακές του, κρατώντας ἀπὸ τὸ χέρι τὴ Νάνσυ καὶ σὲ λίγο ἡ σιδερένια πόρτα τοῦ κελλιοῦ τοὺς ἔκλεινε πίσω τους. Ποῖός ξέρει τί τοὺς περίμενε...

Ο ΛΗ ΠΟ ΕΠΕΜΒΑΙΝΕΙ

Ο ΛΗ ΠΟ μέτρησε πολλὰ ἀσκαλοπάτια καθὼς οἱ νάνοι τὸν ἔσπρωξαν βάνουσα ἀπὸ τὴν κορυφὴ μιᾶς σκάλας κι' ἦρθε κουτρουβαλώντας ὡς κάτω. Τὸ σῶμα του τὸν πονοῦσε τρομερὰ καὶ στὴν ἀρχὴ δὲν μπορούσε οὔτε νὰ κινηθῇ. Σιγά—σιγά, σηκώθηκε κι' ἔκανε λίγα βήματα κουτσαίνοντας.

Τοῦ φαινόταν ἀπίστευτο πῶς ὁ γήϊνος προδότης ποὺ τοὺς εἶχε αἰχμαλωτίσει, τὸν ἄφησε ἐλεύθερο, νομίζοντάς τον γιὰ πύθηκο.

— Θὰ τὸ πληρώσῃ ἀκριβὰ αὐτὸ ποὺ εἶπε γιὰ μένα! μωρμούρισε θυμωμένος. Ἀκούς νὰ μὲ πῇ βρωμοπίθηκο ἐμένα, τὸν πιὸ ἀμορφὸ ἀνθρώπο τοῦ πλανήτη Πράτ!

Προχώρησε ἀκόμα λίγο καὶ γύρισε νὰ κυττάξῃ πίσω του. Τὸ μέρος ἀπ' ὅπου

τὸν πέταξαν μετὰ τὶς κλωτσιές, ἦσαν ἓνα μεγάλο κτίριο. Ἐκεῖ μέσα βρισκόταν ὁ κακοῦργος ποὺ τὸν πρόσβαλε λέγοντάς, τὸν πῆθηκο, ἐκεῖ μέσα βρισκόνταν αἰχμάλωτοι καὶ οἱ φίλοι του.

— Πρέπει νὰ τοὺς ἐλευθερώσω, σκέφτηκε. Πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ βοηθήσω τοὺς φίλους μου. Θ' ἀφήσω ὅπως νὰ νυχτώσῃ καὶ τότε θὰ λογαριαστούμε μὲ τὸν κύριο Μπράουν.

Κρύφτηκε σ' ἓνα γειτονικό θάμνο καὶ σὲ δυὸ ὥρες, ὅταν σκοτείνιασε γιὰ τὰ καλά, βγήκε ἀπὸ τὴν κρύπτη του.

Προχώρησε μὲ προφύλαξι ὥς τὴν ἄκρη τῆς ἐξωτερικῆς σκάλας ἀπ' ὅπου τὸν εἶχαν γκρεμίσει οἱ νάνοι. Ἡ πέτρινη αὐτὴ σκάλα, ὀδηγοῦσε στὴν ταράτσα. Καθὼς πλησίαζε, εἶδε ἓναν ἀπὸ τοὺς νάνους νὰ κἀνὲ βόλτες. Στὰ παράξενα χέρια του κρατοῦσε κάτι ποὺ ἔμοιαζε μὲ σωλήνα.

«Ὅπλα θὰ εἶναι, σκέφτηκε. Νὰ μὴ μὲ λένε Λὴ Πὸ ἂν δὲν τοῦ τὸ σπάσω στὸ κεφάλι!»

Ἔπεσε κάτω καὶ σύρθηκε σὰν τὴ γάτα ποὺ πλησιάζει τὸ ποντίκι. Καὶ τὸ σάλτο ποὺ ἔδωσε ἦταν ὅμοιο μὲ τὸ λαστιχένιο πῆδημα τῆς γάτας. Μὲ ἀνοιχτά χέρια, ἔπεσε πάνω στὸ νάνο. Ἡ ἀριστερή του παλάμη βούλλωσε τὸ στόμα του ἐνῶ μὲ τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ ἄρπαξε τὸ ὄπλο.

Κύλησαν καὶ οἱ δύο τους κάτω μὰ ὁ Λὴ Πὸ, βρῆκε τὸν

τρόπο νὰ τοῦ κοπανίσῃ τὸ σίδερο στὸ κεφάλι.

— Νὰ γιὰ νὰ μάθῃς!, ψιθύρισε καθὼς τὸν εἶδε νὰ μένῃ ἀκίνητος.

Τοῦ κοπάνισε ἀκόμη δυὸ τρεῖς γερεὲς γιὰ νὰ εἶναι βέβαιος πὼς θ' ἀργήσῃ νὰ συνέλθῃ καὶ, πιάνοντάς τὸν ἀπὸ τὰ πόδια, τὸν ἔκρυψε πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου.

Ἀνέβηκε τώρα γρήγορα τὰ σκαλοπάτια ποὺ τὰ εἶχε κατεβῇ μὲ τὸ κεφάλι πρὶν δυὸ ὥρες. Φτάνοντας στὴν ταράτσα, εἶμεινε ἀκίνητος, ζωημένος σὲ μιὰ γωνιά. Δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἐκεῖ πάνω. Μποροῦσε νὰ βαδίσῃ ἐλεύθερα.

Θυμήθηκε πὼς τὸν εἶχαν βγάλει ἀπὸ μιὰ σκάλα ποὺ ἄρχιζε στὴ μέση τῆς ταράτσας καὶ κατέβαινε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κτιρίου. Προχώρησε καὶ σὲ λίγο βρῆκε τὴν εἴσοδο. Ἐκεῖ ὅμως τὸν περίμενε μιὰ τρομερὴ ἀπογοήτευσι. Ἡ εἴσοδος ἦταν κλειστὴ μὲ μιὰ βαρεῖα σιδερένια πόρτα. Ἡ πόρτα αὐτὴ ἦταν κλειδωμένη καὶ θάπρεπε νὰ εἶχε κλειδί γιὰ νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Ἄλλος τρόπος δὲν ὑπῆρχε.

Σὰ νὰ μὴν ἔφτανε αὐτὴ ἡ ἀτυχία, ἦρθε καὶ μιὰ ἄλλη νὰ τὸν βάλλῃ σὲ ἀνησυχία. Μιὰ σκιὰ εἶχε ξεκαλλήσει ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς ταράτσας καὶ προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ Λὴ Πὸ συσπεῖ οὔθηκε καὶ περίμενε. Ἀπὸ τοῦ εἶχε ξεφυτρώσει αὐτὴ ἡ

σκιά και δὲν τὴν εἶχε δὴ πιὸ πρῖν.

Τὴν ἔβλεπε νὰ τὸν πλησιάζει καὶ οἱ αἰσθήσεις του βρίσκονταν ὅλως σ' ἐπιφυλακὴ. Ξαφνικά, σπρωγμένος ἀπὸ τὸ ἔνστικτό του, ἔδωσε ἕνα σάλτο. Ἦταν καιρὸς. Μιὰ φλόγα ξεκίνησε ἀπὸ τὸ μέρος τῆς σκιάς κι' ἔγλειψε τὸ μέρος ὅπου βρίσκονταν πρῖν ἀπὸ ἕνα δευτερόλεπτο. Ὁ νάνος εἶχε πυροβολήσει.

Μὲ ἕνα δεύτερο σάλτο, ὁ Λῆ Πὸ, τὸν ἔφτασε καὶ οἱ μικρές ἀλλὰ σιδερένιες γροθιές του, ἄρχισαν νὰ τὸν χτυποῦν μὲ λύσσα στὴ φουσκωμένη κοιλιά καὶ στὸ κεφάλι του. Ὁ νάνος βόγγησε κι' ἔπεσε. Μιὰ τελευταία καλοζυγισμένη γροθιά, τὸν ἔστειλε στὸν κόσμον τῶν προγόνων του.

Ὁ Λῆ Πὸ εἶχε τὴν ἔμπνευσιν νὰ τοῦ ψάξει τὶς τσέπες. Λίγο ἔλειψε νὰ ξεφωνίση ἀπὸ τὴ χαρὰ του καθὼς τὸ χέρι του ἀγγίζει ἕνα ὄρμαθὸ κλειδιῶν.

Τὸν ἔβγαλε καί, πλησιάζοντας τὴ σιδερένια πόρτα ποὺ ἔφραζε τὴν εἴσοδο, ἄρχισε νὰ δοκιμάζει ἕνα—ἕνα τὰ κλειδιά. Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ ἀποτυχημένες δοκιμές, βρῆκε τὸ κλειδί ποὺ ταίριαζε. Τὸ κλειδί γύρισε δυὸ στροφές καὶ ὁ Λῆ Πὸ ξερόθηκε. Ἐβγαλε ἔπειτα ὅλη του τὴ δύναμιν καὶ ἀνασήκωσε τὴν πόρτα ἐνῶ ἔχωνε τὸ λεπτό του σῶμα στὴν τρύπα ποὺ ἀνοίξε καὶ πατούσε στὸ πρῶτον σκαλοπάτι.

Ἡ σκάλα στὴν ἀρχὴ ἦταν σκοτεινὴ, πιὸ κάτω ὅμως φωτιζόταν ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ διαδρόμου. Μὲ τὴν καρδιά του κόντευε νὰ σπάσῃ ἀπὸ τὴν ἀγωνία, προχώρησε, κατεβαίνοντας τὰ σκαλοπάτια.

Ἦταν τυχερός. Στὸ φαρδύ διάδρομο δὲν ὑπῆρχε κανεὶς. Προσανατολίστηκε γιὰ μιὰ στιγμή καὶ προχώρησε πρὸς τὸ βάθος του. Στὴν τελευταία πόρτα ἀριστερὰ στάθηκε. Ἐβγαλε τὸν ὄρμαθὸ τῶν κλειδιῶν κι' ἄρχισε πάλιν νὰ τὰ δοκιμάζει ἕνα—ἕνα, μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα, μήπως φανῇ κανένας νάνος καὶ τὸν πάρῃ εἰδήσι.

«ΘΑ ΠΛΗΡΩΣΗΣ ΤΗΝ ΠΡΟΔΟΣΙΑ!»,

Ὁ ΣΕΡΙΝΤΑΝ ἦταν θυτισμένος σ' ἐμελαγχολικὲς σκέψεις. Ἡ θέσις τους ἦταν τρομερὰ κρίσιμη αὐτὴ τὴν φορά. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τοὺς εἶχε αἰχμαλωτίσει, δὲν θὰ δίσταζε οὔτε στιγμή νὰ τοὺς σκοτώσῃ. Τὸ χειρότερον ὅμως ἦταν πὼς κινδύνευαν ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸ φίλον τους, τὸ Μίκυ. Κατὰ ἕνα παράξενο τρόπο, ὁ Μίκυ εἶχε γίνει ἐχθρὸς τους καὶ ζητοῦσε κι' αὐτὸς τὸ θάνατό τους!

«Ὁ Μίκυ δὲν θὰ ἐφθαινε ποτὲ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, συλλογιζόταν ὁ ντέτεκτιδ, νὰ θυσιάσῃ τοὺς φίλους του γιὰ νὰ γίνῃ διάδοχος τοῦ Μπρά-

ουν πού εξουσιάζει αυτόν τον πλανήτη. Φαίνεται μάλ' τον πώς ο Μπράουν τον έχει υπνωτίσει και του επιβάλλει τις δικές του θελήσεις...»

Πάνω στις σκέψεις του αυτές, άκουσθηκε ένα έλαφρό τρίξιμο στην κλειδαριά.

Η Νάνσυ άναστήκωσε το κεφάλι της.

— "Ερχονται να μ'ας πάρουν! ψιθύρισε και σφίχτηκε κοντά του.

Ο ντέκτιβ δ'έν μίλησε, τεντώνοντας περισσότερο το σ'υτί του. Ο θόρυβος αυτός στην κλειδαριά, τού φαινόταν παράξενος γιατί κάπου —κάπου σταματούσε γιά να συνεχίστη και πάλι.

Με τ'α πολλά, κι' έν'ω οι καρδιές τους χτυπούσαν γοργά άπό την άγωνία, ή πόρτα τους άνοιξε. Τό πλάσιμα όμως πού μπήκε στο κελλί τους δ'έν έμοιαζε με τούς νάνους. Ήταν μιά γνώριμη σιλουέττα πού ήρθε και γονάτισε δίπλα τους.

— Κύριε Σέρινταν, μίλησε ψιθυριστά ο έπισκέπτης.

— Λή Πό!, φώναξαν ταυτόχρονα ο Τζός και ή Νάνσυ. Αυτό πού κατάφερες ήταν θαυμάσιο! Πώς τό κατώρθωσες;

Ο Λή Πό τούς εξήγησε με λίγα λόγια τί συνέβη και οι τρεις άνθρωποι, οι δυο Γήϊνοι κι' ο άνθρωπος άπό τον πλανήτη Πράτ, έτοιμάστηκαν να βγούν άπό τό κελλί.

— Έσύ να φύγης!, είπε ο Σέρινταν στο Λή Πό. Είναι προτιμότερο να είσαι έξω ά-

πό τό χορό, μιά και ο Μπράουν σε νομίζει γιά πίθηκο. Μπορεί να χρειαστούμε πάλι τη βοήθειά σου, Λή Πό. Περιμ'ενέ μας έξω άπό τό κτίριο. Έγώ θα προσπαθήσω να αίχμαλωτίσω τό Μίκυ ή τον Μπράουν.

— Είμαι έδώ ο Μίκυ; ρώτησε ο Λή Πό πού δ'έν είχε ιδέα γιά τη μεταμόρφωση τού μικρού φίλου του.

— Έδώ είναι, Λή Πό. Πήγαινε όμως τώρα, άργότερα θ'ά σου εξηγήσω.

Ο Λή Πό βγήκε πρώτος. Διέσχισε άθόρυβα τό διάδρομο, μ'ά δ'έν βγήκε έξω όπως τον συμβούλεψε ο Γήϊνος φίλος του. Α'πόψε τον είχε καταλάβει ή μανία της έκδικήσεως. Ήθελε να πιάση στα χέρια του αυτόν τον Μπράουν πού τόλμησε να τον π'η βρωμοπίθηκο.

Α'ντί να πάρη τη σκάλα πού οδηγούσε στην ταράτσα, πήρε μιά άλλη πού οδηγούσε στο ισόγειο. Βρέθηκε τώρα σ'έναν καινούργιο διάδρομο πού δεξιά και άριστερά του υπήρχαν πολλές πόρτες.

— Σε μιά άπ' όλες αυτές θ'ά βρίσκεται ο Μπράουν, συλλογίστηκε ο Λή Πό και δοκίμασε ν' άνοίξη την πρώτη πού βρήκε μπροστά του.

Ο Σέρινταν με τη Νάνσυ, βγαίνοντας άπό τό κελλί τους βρήκαν δυο σίδερα πεταγμένα σε μιά γωνιά πού έμοιαζαν με μικρούς λουστούς. Έσκυψαν και τ'α πήραν. Θ'ά τούς χρησίμευαν π'ε

ρίφημα σάν όπλα μιὰ καὶ ὁ Μπράουν τούς εἶχε πάρει τὰ πιστόλια τους.

Ἀπόλυτη σιωπὴ βασίλευε στὸ μεγάλο κτίριο, μιὰ σιωπὴ παράξενη ποὺ ἐγκυμονοῦσε χιλιάδες κινδύνους.

Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς χιλιάδες κινδύνους, παρουσιάστηκε ξαφνικὰ χωρὶς νὰ τὸν περιμένῃ τὸ ζευγάρι τῶν Γήινων ἀνθρώπων ποὺ περπατοῦσε στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του σὺρριζα στὸν τοῖχο τοῦ διαδρόμου. Ἦταν μιὰ στριγγιὰ φωνὴ ποὺ ἀντήχησε ἀπὸ τὸ ἰσόγειο! Συνέχεια μὲ τὴ φωνὴ αὐτὴ ἀκούστηκαν κι' ἄλλες πολλές, σάν κρωξίμματα πουλιῶν...

Ὁ Σέρινταν τράβηξε γρήγορα τὴ Νάνσυ καὶ κρύφτηκε στὸ πρῶτο κοίλωμα τῆς πόρτας ποὺ συνάντησε.

— Κάτι γίνεται στὸ ἰσόγειο, τῆς ψιθύρισε. Θάλεγε κανεὶς πὼς πρόκειται γιὰ μιὰ συμπλοκή...

Ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσει καὶ νὰ πάρῃ μιὰ γρήγορη στροφὴ πάνω στὶς φτέρνες του, ἐνῶ τὸ ὥπλιμένο μὲ τὸ σίδερο χερί του, ὑψώθηκε ἀπειλητικὰ ἑτοιμογιά δρᾶσι. Ἡ πόρτα στὴν ὁποία εἶχαν στριμωχθῇ, ἀνοίγε σιγά—σιγά...

Οἱ καρδιές τους σάλταραν ἀπότομα στὸ στήθος τους μὲ κίνδυνο νὰ ξεριζωθοῦν καὶ ἡ ἀνάσα τους κόπηκε. Ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας γλύστρησε ἕνα ἀδύνατο φῶς καὶ σιγά—σιγά, μὲ χιλίες προφυλάξεις, πρόβαλε ἕνα κεφάλι...

Ὁ Σέρινταν δὲν κάθησε νὰ σκεφθῇ τίποτος ἦταν τὸ κεφάλι. Τὸ ὑψωμένο του σίδερο ἔπεσε μὲ ὀρμὴ σάν καταπέλτης καὶ τὸ κρανίῳ ἔτριξε ἀνατριχιαστικά.

Μὲ τὸ ἄλλο χερί ὁ Σέρινταν ἔσπρωξε τὴν πόρτα καὶ σάλταρε μέσα, ἐνῶ ἡ Νάνσυ τὸν ἀκολουθῆσε, κλείνοντάς τὴν πίσω της. Στὰ πόδια τους μπερδεύτηκε τὸ ἀναισθητὸ σῶμα ἐνὸς νάνου. Τὰ αἵματα ἀπὸ τὴν πληγὴ τοῦ κεφαλοῦ τοῦ ἔφεραν μιὰ ἀνατριχίλα στὸ κορμὶ τῆς κοπέλλας.

Κύτταξαν ὀλόγυρά τους. Τὸ φῶς ποὺ ὦς αὐτὴ τὴ στιγμή ἦταν χαμηλό, ζωήρεψε ξαφνικὰ κι' ἔγινε ἀπλετο. Ταυτόχρονα, ἀντήχησε μιὰ ἀπειλητικὴ φωνὴ ποὺ ἔκανε τοὺς δυὸ Γήινους νὰ ξαφνιαστοῦν καὶ νὰ ριγήσουν:

— Πετάξτε τὰ παλιοσιδερά σας καὶ σηκώστε τὰ χέρια σας ψηλά, καθάρματα!

Μὲ τὴν ἄκρῃ τοῦ ματιοῦ του, ὁ Σέρινταν, πῆρε τὸν προδότη Μπράουν. Βρισκόταν στηριγμένος στὸ φύλλο μιᾶς ἀνοιχτῆς πόρτας καὶ κρατοῦσε ἕνα πιστόλι ποὺ τὸ εἶχε στραμμένο ἀπειλητικὰ πρὸς τὸ μέρος τους.

— Γρήγορα!, οὐρλιασε. Πετάξτε τὰ σίδερα.

—Κάτω, Νάνσυ!, φώναξε ταυτόχρονα ὁ Σέρινταν κι' ἐνῶ ἔπαιρνε μιὰ ξαφνικὴ βουτιά πρὸς τὸ πάτωμα, τὸ σίδερο ποὺ κρατοῦσε ἔκσφενδονίστηκε πρὸς τὸ μέρος τοῦ προδότη.

Ὁ Μπράουν θέλησε νὰ πυροβολήσῃ· μὰ, βλέποντας τὸ σίδερο νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος του, ἔσκυψε πλάγια γιὰ νὰ φυλαχτῇ. Ἡ κίνησί του αὐτῇ, ἔδωσε καιρὸ στὸν Σέρινταν νὰ δώσῃ ἓνα καινούργιο σάλτο, νὰ φθάσῃ κοντὰ του καὶ νὰ τὸν ἀρπάξῃ ἀπὸ τὰ πόδια.

Τὸ πιστόλι ποὺ κρατοῦσε ὁ Μπράουν ξέρασε μιὰ γλῶσσα φωτιάς ποὺ βρῆκε τὸ ταβάνι γιὰτὶ τὸ σῶμα του ἔχανε τὴν ἰσορροπία του καθὼς τὸν τραβοῦσε ἀπὸ τὰ πόδια ὁ Σέρινταν καὶ ἔπεφτε μὲ τὸ κορμὶ πρὸς τὸ πάτωμα.

Ἡ Νάνσυ, πεσμένη κι' αὐτὴ στὸ πάτωμα, εἶδε τοὺς δυὸ ἄντρες νὰ συμπλέκονται ἄγρια. Τὸ πιστόλι τοῦ προδότη ἄστραψε γιὰ μιὰ καινούργια φορὰ στὰ τυφλά καὶ ἡ φλόγα του πέρασε δυὸ ἑκατοστὰ δίπλα ἀπὸ τὸ πρόσωπό της.

Τινάχτηκε πλάγια καὶ τὴν ἴδια στιγμή, μ' ἓνα ἔξυπνο κόλπο τοῦ Σέρινταν, τὸ πιστόλι ἔφευγε ἀπὸ τὰ δάχτυλα τοῦ Μπράουν κι' ἔπεφτε στὸ πάτωμα.

Ἡ Νάνσυ ἔτρεξε νὰ τὸ πάρῃ. Ἐνα πιστόλι ἦταν κάτι περισσότερο ἀπὸ θησαυρὸς αὐτῇ τῇ στιγμή. Καθὼς τὸ ἔβαζε στὴν τσέπη του της, εἶδε τὸν Μπράουν νὰ πετάγεται σὰν λάστιχο ἀπὸ τὸ πάτωμα καὶ νὰ πέφτῃ μὲ φόρα στὸν ἀπέναντι τοίχο. Τὸν εἶχε πετάξῃ ἓνα ἀριστουργηματικὸ τίναγμα

τῶν ποδιῶν τοῦ Σέρινταν.

Ὁ ντέτεκτιβ πήρε μιὰ στροφή στὸ πάτωμα καὶ σηκώθηκε. Ὁ Μπράουν εἶχε σηκωθῇ κι' αὐτός. Ἀπὸ τὸ στόμα του ἔτρεχε ἄφθονο αἷμα καὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν ἄγρια παραμορφωμένο ἀπὸ τὴ λύσσα.

— Κάθαρμα!, μούγγρισε, νομίζεις πὼς θὰ μοῦ τῇ γλυτώσης;

ᾤρησε ἀκάθεκτος μὲ ὑψωμένη τῇ γροθιά του. Ὁ Σέρινταν σάλταρε πλάγια, τοῦ ἄρπαξε τὸ χέρι στρίβοντάς το ἄγρια ἐνῶ τὸ γόνατό του λύγιζε σὲ γωνία καὶ τὸν χτυποῦσε μὲ μιὰ τρομερὴ δύναμι στὸ στομάχι.

— Ἔστω καὶ ἀργά, θὰ πληρώσης τὴν προδοσίᾱ σου Μπράουν!, τοῦ φώναξε καθὼς ὁ ἀντίπαλός του ἄφησε ἓνα δογγητὸ πληγωμένου ζώου καὶ σωριαζόταν ἀναίσθητος στὸ πάτωμα.

Ὁ ντέτεκτιβ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ μὲ μιὰ ἀπτόμη κίνησι, τὸν ἔφερε στὴν πλάτη του.

— Πᾶμε, Νάνσυ!, φώναξε στὴν ἀρραβωνιαστικιά του ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ θαυμασμὸ τὸν ἀγαπημένο της καθὼς ἔβγαζε μὲ τόση εὐκολία ἐκτὸς μάχης τὸν ἀντίπαλό του.

Δρασκελίσαν τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα καὶ βρέθηκαν στὸ διὰδρομο.

— Ποῦ πᾶμε; ρώτησε τὸ κορίτσι.

— Στὴν ταράτσα! Νὰ δοῦμε ἔξω ἀπὸ τὸ κτίριο!

— Τζό!, του φώναξε πίσω ή κοπέλλα, κι' ο Μίκυ; Θ' αφήσουμε το Μίκυ εδώ;

— Είναι επικίνδυνο να μείνουμε άλλο εδώ, Νάνσυ! Ο αιχμάλωτός μας θα μας βοηθήσει να πάρουμε άργότερα και το Μίκυ.

Η Νάνσυ τον άκολουθήσε με βαρειά καρδιά. Δεν τής άρεσε αυτό το σχέδιο να φύγουν χωρίς το Μίκυ.

Την επόμενη στιγμή, όμως, κατάλαβε πόσο δίκιο είχε ο Σέρινταν. Καθώς έτοιμαζόταν να πατήσει το πρώτο σκαλοπάτι τής σκάλας που οδηγούσε στην ταράτσα, άστραφτερές γλώσσες φωτιάς την έξωσαν και άγρια

Σήκωσε άπολά άπό το δάπεδο το Λή Πό...

οὐρλιαχτά ἀντήχησαν στο βάθος τοῦ διαδρόμου. Καί μέσα ἀπὸ αὐτὰ τὰ οὐρλιαχτά, ἀντηχοῦσε καθαρή, σκληρή καὶ ἀδυσώπητη ἡ διαταγὴ τοῦ ἀγαπημένου τους Μίκυ πού τῇ στιγμῇ αὐτῇ ἦταν ἐχθρός τους.

— Πιάστε τους! Σκοτώστε τους στὴν ἀνάγκη! Γρήγορα νὰ μὴ σὰς ξεφύγουν!

Οὔτε κατάλαβε πότε ἀνέβηκε ὅλα αὐτὰ τὰ σκαλοπάτια. Μπροστὰ τῆς, ὁ Σέρινταν, μὲ τὸ βαρὺ φορτίο τοῦ αἰχμαλώτου στὴν πλάτη του, τ' ἀνέβαινε τρία—τρία.

Μόλις πρόλαβαν νὰ βγοῦν στὴν ταράτσα καὶ νὰ κλείσουν τὴ σιδαρένια πόρτα τῆς εἰσόδου πίσω τους, ἀνάπνευσαν μὲ ἀνακούφισι.

Γιὰ καλὴ τὸς τύχη βρήκαν μὲ εὐκολίαν τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα. Καμένια ἐμπόδιο δὲν παρουσιάστηκε στο δρόμο τους καὶ σὲ λίγο, ἡ πυκνὴ καὶ μυστηριώδης νύχτα τοῦ ἀγνωστοῦ πλανήτη, τοὺς κατάπιε προστατεύοντάς τους ἀπὸ τοὺς διώκτες τους πού εἶχαν πλημμυρίσει τώρα τὴν ταράτσα καὶ οὐρλιαζάν σὰν δαιμονισμένοι.

— Λὴ Πό!, φώναξε χαμηλόφωνα δυό—τρεῖς φορές ὁ Σέρινταν καθὼς ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὸ κτίριο.

— Λὴ Πό!, τὸν μιμήθηκε καὶ ἡ Νάνσυ.

Μὰ ὁ Λὴ Πὸ δὲν ἀπαντοῦσε, οὔτε πρόβαλλε μπροστὰ τους. Γιατὶ ὁ Λὴ Πὸ, αὐτῇ τῇ στιγμῇ, ἦταν αἰχμαλώτος τοῦ Μίκυ...

Ο ΛΗ ΠΟ ΞΑΦΝΙΑΖΕΤΑΙ!

ΜΕ ΤΟ σπρώξιμο πού ἔκανε στὴν πόρτα, ὁ Λὴ Πὸ, τὴν εἶδε νὰ ἀνοίγῃ εὐκολά. Τὸ δωμάτιο πού τὸν ὑποδέχτηκε ἦταν ἔρημο καὶ σιωπηλό. Κάτι σὰν εἶδος λάμπας ἔρριχνε ἓνα χλωμὸ φῶς ὀλόγυρα.

Ἐκανε νὰ βγῇ πάλι ἔξω ὅταν, στο βάθος τοῦ δωματίου, διέκρινε μιὰ ἄλλη πόρτα.

Διευθύνθηκε πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ σὲ λίγο τὴν ἀνοίγε. Ἀνοίγοντάς τὴν ὁμως, τὸν περιμενε μιὰ μεγάλῃ ἐκπληξί!

Τὸ δωμάτιο πού ἀπλωνόταν μπροστὰ του ἦταν εὐρύχωρο κι' ἔμοιαζε μὲ κρεββατοκάμαρα γιατί στὴ μέση του ἀκριβῶς, ὑπῆρχε ἓνα μεγάλο κρεβάτι.

Ὁ Λὴ Πὸ, ἦταν πολὺ περίεργος. Προχώρησε μὲ τὶς μύτες τῶν ποδιῶν του μὲ τὴν πρόθεσι νὰ πλησιάσῃ τὸ κρεβάτι, γιὰ νὰ δῇ ποίος κοιμόταν. Ἀπὸ μέσα του παρακαλοῦσε τὸ μεγάλο θεὸ τοῦ Πράτ, νὰ ἦταν ὁ Μπράουν.

— Θὰ τὸν πνίξω τὸν προδότη γιὰ νὰ μάθῃ νὰ μὲ λῆῃ ἄλλοτε βρωμοπίθηκο, σκέφτηκε.

Ὅταν ἔφθασε κοντά, ἀναοίγησε καὶ συγκράτησε τὸ βῆμα του. Δίπλα στο κρεβ-

βάτι, σέ μιά πολυθρόνα, καθόταν ένας νάνος. Φαίνεται πώς φρουρούσε εκείνον που κοιμόταν γιατί στα μικροσκοπικά γονατά του κρατούσε ένα όπλο. Αυτή τη στιγμή, για καλή τύχη του Λή Πό, κοιμόταν! Είχε κλείσει τὰ μάτια του και ροχάλιζε μόλιστα.

Ο Λή Πό ανέκτησε γρήγορα την ψυχραιμία του. Εσφίξε και τις δυο γροθιές του, τις σήκωσε ψηλά και τις κατέβασε με δύναμη στο φαλακρό κρανίο του νάνου.

Ο νάνος άνοιξε ξαφνικά τὰ μάτια του, πρόλαβε νά γρυλλίση παράξενα και τὰ κλείσε πάλι. Αυτή τη φορά κοιμόταν για τὰ καλά και θ' άργούσε νά ξυπνήση.

— Πάει αυτός!, ψιθύρισε ικανοποιημένος ο Λή Πό. Τώρα ήρθε ή σειρά του προδότη.

Πλησίασε στο κρεβάτι, πρὸς τὸ κεφάλι τοῦ κοιμισμένου, σήκωσε πάλι ἀπειλητικά τις γροθιές του μά, κυττάζοντας καλύτερα τὸ κοιμισμένο κεφάλι, άφησε νά τοῦ ξεφύγῃ μιὰ χαρούμενη και θριαμβευτική κραυγή.

— Μίκυ!

Τούρθε νά τρελλαθῇ ἀπὸ τὴ χαρά του! Ο άνθρωπος που κοιμόταν δὲν ἦταν ὁ Μπράουν ἀλλὰ ὁ Μίκυ που τὸν εἶχαν χαμένο! Έσκυψε νά τὸν ἀγκαλιάσῃ ὅταν τὸ παιδί πετάχτηκε ἀπὸ τοῦ αἵματος ἀπὸ τὴ φωνή του.

— Μίκυ!, ξαναφώνησε ὁ Λή Πό. Μίκυ...

Ἀναγκάστηκε ὅμως νά σταματήσῃ τὴ διαχύσει του γιατί στὸ δεξὶ χέρι τοῦ παιδιοῦ πρόβαλε ἡ ἀπειλητική κάννη ἐνὸς πιστολιοῦ, ἐνῶ τὸ βλέμμα του, παγερό και ἀπειλητικό, κάρφωσε τὸν ἄνθρωπο τοῦ Πράτ στὴ θέσι του.

— Τόλμησες νά μπῆς στὸ ἀνάκτορό μου βρωμοπίθηκε! μίλησε άγρια τὸ παιδί, νά σκοτώσῃς τὸ φρουρό μου και νά με ξυπνήσῃς!

Τὸ φουκαρά τοῦ Λή Πό, τοῦ ήρθε νά τρελλαθῇ. Τί λόγια ἦταν αὐτὰ που άκουγε; Ὡς και ὁ Μίκυ τὸν ἔλεγε βρωμοπίθηκο;

— Μίκυ, τραύλισε, μήπως δὲν ξυπνήσῃς καλὰ και νομίζεις πὸς ὀνειρεύεσαι; Εἶμαι ἐγώ, ὁ φίλος σου, ὁ Λή Πό, ὁ πιὸ ὁμορφος άντρας τοῦ Πράτ... Σὲ κατάρφε ο Μπράουν νά πιστέψῃς πὸς κειόζω με πίθηκο;

Ἡ άγαθή ψυχὴ τοῦ Λή Πό, γέμισε με παράπονο. Κι' ὅσο ἔβλεπε τὸ ἀπειλητικό βλέμμα τοῦ παιδιοῦ, τόσο τὰ ἔχανε. Σὲ μιὰ στιγμή ἔκανε νά κινηθῇ μὰ τὸ πιστόλι τοῦ Μίκυ σημάδεψε τὴν καρδιά του.

— Αὔριο θά πεθάνῃς!, μίλησε άγρια. Ἄν κινηθῃς ὅμως, θά πεθάνῃς σήμερα! Αυτὴ τὴ στιγμή!

Ο Λή Πό ἔπιασε με τὰ δυὸ του χέρια τὸ κεφάλι.

— Εγὼ θά πεθάνω; ψιθύρισε ἔχοντάς τα κυριολεκτικά χαμένο. Γιατί;

— Γιατί τόλμησες νά ἀ-

νήσυχήσης τὸν αὐτοκράτο-
ρα!

— Ποῖον;

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ τὸ δω-
μάτιο πλημμύρισε ἀπὸ νά-
νους. Σ' ἓνα νεῦμα τοῦ Μί-
κυ, ρίχτηκαν ἐπάνω στὸ Λῆ
Πό.

— Κλείστε τὸν στὸ κελλί!,
διέταξε μὲ τὴν ἴδια ἀδυσώ-
πητη φωνὴ τὸ παιδί, κι' αὖ-
ριο θὰ σᾶς τὸν παραδώσω
γιὰ τὴ μεγάλη θυσία τῆς
Θεᾶς σας! Τὸ αἷμα τοῦ θὰ
δρέξῃ τὰ πόδια τῆς γιὰ
νὰ σᾶς χαρίσῃ τὴν εὐλογία
τῆς.

Ὁ Λῆ Πό, νοιώθοντας νὰ
τὸν πιάνουν οἱ νάνοι, ἀγρίε-
ψε. Μπορεῖ στὸ κάτω—κά-
τω ὁ Μίκυ νὰ ἦταν φίλος του,
αὐτὸ ὅμως δὲν ἐσήμαινε πῶς
θὰ καθόταν πρόθυμα νὰ τὸν
φυλακίσουν οἱ νάνοι αὐτοὶ
γιὰ νὰ τὸν θυσιάσουν τὴν ἄλ-
λη μέρα στὴ Θεά τους. Τρα-
δήχηκε πρὸς τὰ πίσω ἀπό-
τομα καὶ τὰ χέρια τοῦ ἀνε-
ξοκατέβηκαν σὰν ἀστραπὴ
πάνω στὰ φαλακρὰ κεφάλια
τους.

Οὐρλιαχτὰ καὶ φωνὲς
πλημμύρισαν τὸ δωμάτιο.
Ὁ Λῆ Πό, κατῳρθωσε σὲ
μιὰ στιγμῇ νὰ ἐλευθερωθῇ,
ἀλλὰ οἱ νάνοι ἦσαν τόσοι
πολλοί, πού κατάφεραν στὸ
τέλος νὰ τὸν ὑποτάξουν. Δε
κάδες δάχτυλα σφίχτηκαν
σάν φίδια στὰ χέρια τοῦ καὶ
τὰ κράτησαν ἀκίνητα. Δεκά-
δες χέρια τὸν ἐσπρώχναν ἀ-
πὸ πίσω καὶ τὸν ἀνάγκασαν
νὰ προχωρήσῃ. Σὲ λίγη ὥρα
δρέθηκε μονάχος στὸ κελλί

πού βρίσκονταν προηγουμέ-
ως οἱ Γῆινοι φίλοι τοῦ καὶ
πού αὐτὸς ὁ ἴδιος τοὺς εἶχε
ἐλευθερώσει.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλά-
ξω τί συμβαίνει, συλλογιζό-
ταν καὶ τὸ κεφάλι τοῦ πῆ-
γαινε νὰ σπάσῃ ἀπὸ τὰ τό-
σα ἐρωτηματικά πού δὲν ἐ-
παιρναν ἀπάντησι. Ὁ Μίκυ
ἦταν ὁ πιὸ καλὸς μου φίλος
καὶ τώρα μὲ εἶπε βρωμοπί-
θηκο, μὲ ἀπειλήσῃ πῶς θὰ
με σκοτώσῃ καὶ μὲ φυλάκι-
σῃ γιὰ νὰ μὲ θυσιάσουν οἱ
νάνοι αὖριο στὴ θεά τους.
Μήπως τρελλάθηκε ὁ Μίκυ;

Καθὼς ἔκανε αὐτὲς τὶς
σκέψεις, ἄκουσε μεγάλο θό-
ρυβο καὶ σαματὰ στὸ διά-
δρομο, ἐνῶ ἡ φωνὴ τοῦ Μί-
κυ ἀντηχοῦσε πάλι σὲ τόνο
προσταγῆς:

— Πιάστε τους! Σκοτῶ-
στε τους στὴν ἀνάγκη! Γρή-
γορα νὰ μὴ σᾶς ξεφύγουν!...

«Εἶναι οἱ φίλοι μου, σκέ-
φτηκε ὁ Λῆ Πό. Κι' ὁ Μίκυ
διατάζει τοὺς νάνους τοῦ νὰ
σκοτώσουν τοὺς φίλους μου
καὶ δικούς τοῦ φίλους... Μή-
πως ἔχω τρελλαθῇ τάχα καὶ
δὲν καταλαβαίνω τί μοῦ γί-
νεται;»

* * *

Εἶχε ξημερώσει γιὰ τὰ κα-
λά. Μέσα σὲ μιὰ πυκνὴ συ-
στάδα θάμνων βρίσκονταν
κρυμμένοι ὁ ντέτεκτιβ Σέριν-
ταν καὶ ἡ Νάνσυ. Ξαπλωμέ-
νος καὶ δεμένος χειροπόδα-
ρα μπροστὰ τους, δρισκόταν
ὁ αἰχμάλωτός τους, ὁ προ-
δότης Μπράουν.

— Γιὰ τελευταία φορά σὲ

ρωτῶ, μίλησε ὁ Σέρινταν, καὶ περιμένω νὰ μοῦ ἀπαντήσης γιατί διαφορετικὰ θὰ μετανοιώσης πικρά; Μὲ ποιὸν τρόπο κατὰφερες νὰ ξελογιάσης τὸ παιδί καὶ νὰ τὸ πάρης μὲ τὸ μέρος σου; Μήπως τὸ ὑπνώτισες; Τὸ πότισες κανένα βοτάνι ποὺ σκοτώνει τὴ θέλησι, ἢ μήπως καὶ τοῦ ἔχεις κάνει καιμιά ἔνδει δι- κῆς σου ἐφευρέσεως;

Ὁ Μπράουν χαμογέλασε εἰρωνικά:

— Ἀδικα μὲ ρωτᾷς, Σέρινταν, ἀπάντησε. Δὲν πρόκειται νὰ σοῦ ἀποκαλύψω κα- νένα ἀπὸ τὰ μυστικά μου. Πᾶψε λοιπὸν νὰ ρωτᾷς καὶ μὴ χάνης ὀδὸν τὰ λόγια σου. Ὁ μικρὸς σου φίλος ἦ- ταν γραφτὸ νὰ μὲ διαδεχθῇ καὶ νὰ διοικήσῃ αὐτὸς τὸν πλανήτη ποὺ ἔχει τὴν τιμὴ νὰ σὰς φιλοξενῇ.

Ὁ Σέρινταν ἔσφιξε τὴ γροθιά του. Εἶχε πεισματώ- σει καὶ μὲ κόπο συγκρατί- οταν γιὰ νὰ μὴ τοῦ τὴν κατα- φέρῃ στὸ πρόσωπο.

— Μπράουν, τοῦ δήλωσε, γιὰ μένα δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο νὰ ἀπαγγάω ἀπὸ τὸ παλάτι σου τὸ Μίκυ. Τὸ εἶδες μὲ πόση εὐκολία αἶχμα λώτισα ἐσένα.

Ὁ Μπράουν σάρκασε.

— Μὴν εἶσαι τόσο βέβαι- ος, Σέρινταν, ἔκανε. Δὲν πρόκειται νὰ πατήσης στὸ παλάτι μου. Ἄν ἀνέβῃς σ' ἐνὰ δέντρο καὶ ρίξης μιά μα- τιά, θὰ δῇς πὼς ἑκατοντάδες νάνοι τὸ φρουροῦν κι' εἶναι ἔτοιμοι νὰ υπερασπίσουν τὸν

νεαρό μου διάδοχο ποὺ τὸν ἔχρισα αὐτοκράτορα. Καὶ ξερεῖς πόσο πεισματάρη- δες εἶναι οἱ νάνοι; Σὲ συμ- βουλεύω λοιπὸν, ὄχι μόνο νὰ μὴν τολμήσης νὰ ἐλευθερώ- σης τὸ μικρὸ σου σύντροφο, ἀλλὰ νὰ μὲ ἀφήσης ἐλεύθε- ρο. Καὶ γὰρ μὲ τὴ σειρά μου σοῦ ὑπόσχομαι πὼς θὰ ἐπι- τρέψω στὸ ἀστρόπλοιό σου νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν πλανήτη μου, χωρὶς νὰ σὲ πειράξω.

— Εἶσαι πονηρός, Μπρά- ουν, τὸν ἔκοψε ὁ Σέρινταν. Ὅσον καιρὸ ὁ Μίκυ θὰ ἔξα- κολουθῇ νὰ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν σατανικὴ σου δύνα- μι, δὲν πρόκειται νὰ σὲ ἀφῇ- σω ἐλεύθερο.

— Τζό!, τὸν διέκοψε ἡ Νάνσυ ἀνήσυχη, ἀκούς;

Ὁ ντέκεκτιβ τέντωσε τ' αὐτιά του. Μιὰ παράξενη ὁ- χλαγωγὴ ἀκουγόταν ποὺ ὀ- σο πηγαινε καὶ δυνάμωνε. Καὶ ὁ θόρυβος αὐτὸς ἐρχόταν ἀ- πὸ τὸ μέρος τοῦ κτιρίου ποὺ δὲν ἄπεχε καὶ πολὺ μακριὰ τους.

Περίεργος νὰ μάθῃ τί συμ- βαίνει, προχώρησε λίγα μέ- τρα πρὸ πέρα καὶ σκαρφά- λωσε σ' ἐνὰ ψηλὸ δέντρο. Φτάνοντας στὴν κορυφή του, κύτταξε πρὸς τὸ κτίριο.

Ἐνα πλῆθος ἀπὸ νάνους ἦταν συγκεντρωμένο μπρο- στὰ του, ποὺ χειρονομούσε καὶ φώναζε καὶ μετακινιόταν. Ξαφνικά, οἱ χιλιάδες τῶν νά- νων σώπασαν ἀπότομα. Μιὰ βαρεῖα πόρτα τοῦ κτιρίου ἄ- νοιξε καὶ πρόβαλε κάτι ποὺ

έμοιαζε με ἄρμα. Τὸ ἄρμα αὐτὸ τὸ τραβούσαν μερικά ζῶα ποὺ ἔμοιαζαν πολὺ με ἄλογα. Πάνω στὸ ἄρμα βρισκόταν ὄρθιος ὁ Μίκυ, ντυμένος με τὴν κόκκινη χλαμύδα του καὶ με τὸ χρυσὸ στέμμα στὸ κεφάλι του.

Δεύτερο ἄρμα βυῆκε ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ κτιρίου. Ἐπάνω σ' αὐτό, ἦταν δεμένος ἓνας πίθηκος! Μά, ὅχι δὲν ἦταν πίθηκος! Ἦταν ὁ Λῆ Πό! Τὸν εἶχαν δεμένο γερὰ πάνω σ' ἓνα στύλο ποὺ βρισκόταν στὴ μέση τοῦ ἀρματος ἐνῶ δίπλα του, ἓνας δεξιὰ του κι' ἓνας ἀριστερά του, κάθονταν δυὸ ἀπὸ τοὺς παράξενους νάνους...

Τώρα καταλάβαινε ὁ Σέρινταν ποὺ ὀφειλόταν ἡ ἐξάφανισι τοῦ Λῆ Πό. Εἶχε συλληφθῇ αἰχμάλωτος. Πού νὰ τὸν ὀδηγοῦσαν τάχα τώρα, οἱ χιλιάδες τῶν φουσκωμένων νάνων καὶ ὁ Γῆινος αὐτοκράτοράς τους, ὁ Μίκυ;

Τὸν ἐνοητικὸ τοῦ ντέτεκτιβ τὸν προειδοποίησε πῶς τὸν Λῆ Πό, τὸν ἀπειλοῦσε ἓνας ἄμεσος κίνδυνος.

Κατέβηκε διστακτικὰ ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ πλησίασε τὴ Νάνσυ ποὺ πρόσεχε ἄγρυπνα τὸν δεμένο αἰχμάλωτό τους. Τὸ πρόσωπό του ἦταν συνωφρωμένο καὶ ἡ κοπέλλα κατὰλαβε πῶς τοῦ συνέβαινε κάτι τὸ πολὺ σοβαρό.

— Τί τρέχει; τὸν ρώτησε ἀνήσυχη.

— Ὁ Λῆ Πό εἶναι αἰχμάλωτος τῶν νάνων!, τῆς ψιθύρισε παίρνοντάς την παρὰ

μερα γιὰ νὰ μὴ τοὺς ἀκούσῃ ὁ Μπράουν. Τὸν ὀδηγοῦν δεμένο πάνω σ' ἓνα ἄρμα χιλιάδες ὀπλισμένοι νάνοι. Τὸ πῶς τρομερὸ εἶναι πῶς στὴν πομπή αὐτὴ ὑπάρχει κι' ὁ Μίκυ... Εἶναι ἀνεβασμένος σ' ἓνα ἄλλο ἄρμα. Φοβάμαι πῶς ὁ Μίκυ ἔχει σκοπὸ νὰ θανατώσῃ τὸ Λῆ Πό...

Ἡ κοπέλλα ἀνατρίχιασε στὴ σκέψι αὐτή.

— Δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ κάτι τέτοιο ὁ Μίκυ, τραύλισε.

— Θὰ τὸ κάνῃ, ἐπέμεινε με βεβαιότητα ὁ Σέρινταν ἐνῶ τὸ μέτωπό του εἶχε ζαρώσει ἀπὸ χιλιάδες ρυτίδες. Ὁ Μίκυ δὲν γνωρίζει κανέναν ἀπὸ μᾶς, Νάνσυ, ἔχει πάθει κάτι σὰν τρέλλα. Ὁ κακοῦργος ὁ Μπράουν κατάφερε με κάποιον σατανικὸ τρόπο νὰ τοῦ μεταμορφώσῃ τὴν ψυχὴ, νὰ τὸν τρελλάνῃ...

— Καὶ τώρα; ψέλλισε ἡ κοπέλλα.

— Πρέπει νὰ ἐλευθερώσω τὸ Λῆ Πό!, μίλησε ὁ ντέτεκτιβ. Ἔστω καὶ με θυσία τῆς δικῆς μου ζωῆς. Ἐσὺ θὰ μείνῃς ἐδῶ, Νάνσυ, προσέχοντας τὸν Μπράουν...

— Τζό!, εἶναι τρομερὰ ἐπικίνδυνο αὐτὸ ποὺ σκέφτεσαι νὰ κάνῃς...

Μὰ ὁ Σέρινταν δὲν κάθησε ν' ἀκούσῃ τὴ συνέχεια. Μπορεῖ νὰ ἐξέθετε σὲ τρομερὸ κίνδυνο τὸν ἑαυτοῦ του με τὴν ἀπόφασί ποὺ πῆρε, αὐτὸ ὅμως δὲν τὸ λογάριζε. Ἐπρεπε νὰ βοηθήσῃ τὸ Λῆ Πό καὶ θὰ τὸ ἔκανε με κάθε τρόπο.

“Άφησε τὴ Νάνσυ καὶ τὸν προδότη καί, σκυφτός, προχωρώντας πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ τοὺς κορμούς τῶν δέντρων, παρακολουθοῦσε ἀπὸ μακριὰ τὴν πομπή τῶν νάνων.

Δὲν χρειάστηκε νὰ προχωρήσῃ πολὺ. Ἡ πομπή σταμάτησε σ’ ἓνα εἶδος πλατειᾶς γύρω ἀπὸ τὰ δύο ὄρματα. Ὁ Σέοινταν σκαρφώλωσε σ’ ἓνα δέντρο γιὰ νὰ βλέπῃ πιὸ καλὰ. Μὲ τὸ πρῶτο

βλέμμα ποὺ ἔβριξε ὁμως, ἔνοιωσε τὶς τρίχες τοῦ κεφαλίου του νὰ σηκώνωνται ἀπὸ φόβη. Σὲ ἀπόστασι δέκα μέτρων ἀπὸ τὰ ὄρματα, βρισκόταν κουλουριασμένον ὃνα τεράστιον φίδι ποὺ εἶχε ἀνασηκωμένο τὸ χοντρὸ κεφάλι του ἐνῶ ἡ διχαλωτὴ γλώσσα του σπάθιζε κάθε τόσο τὸν ἀέρα. Καὶ τότε, κατὰλαβε! Ὁ Λὴ Πὸ θὰ γινόνταν ὃνας ὑπέρροχος μεζὺς στὸ συχαιμερὸ καὶ γιγάντιον αὐτὸ ἔρπετό!

ΤΕΛΟΣ

Συγγραφεὺς: Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ: Πολλοὶ μοῦ στέλνουν τὴν ταυτότητα τοῦ Ἀστρουναύτη γιὰ λόγους. Αὐτὸ πρέπει νὰ σταματήσῃ, διότι καὶ αὐτοὶ ἐξοδεύονται, καὶ ἐγὼ τολοῦμαι. Ὅσοι θέλουν ν’ ἀγοράσουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας τεύχη ἢ τόμους μὲ έκπτωσης 30%, νὰ γράφουν στὶς ἐπιστολὰς τῶν ὅτι εἶναι κάτοχοι ταυτότητας. Αὐτὸ θὰ εἶναι ἀκετό.

Γ.Σ. ΜΠΟΥΣΚΟΥΤΑΝ. Κορινθίαν: Ὁ πρῶτος τόμος τοῦ Ὑπερανθρώπου θὰ σοὺ κοστῇ 14 δραχμαὶ +2 γιὰ τὰ ταχυδρομικά = 16 δραχ. Τὰ γράμματα νὰ σταλθοῦν σὲ γραμματόσημα καινοφανῆ ἐντὸς ἐπιστολῆς. **ΔΗΜ. ΠΑΝΝΕΛΟΝ.** Μύκον Λωιδίας: Σοὺ ἐπέστρεψα τὴν ταυτότητα. Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ μοῦ τὴ στείλῃς. **ΙΩΣΗΦ ΝΑΡΙΚ.** Θεσσαλονίκη: Ὁ κάθε τόμος τοῦ Ὑπερανθρώπου ἀποτελεῖται ἀπὸ

8 τεύχη καὶ πωλεῖται 20 δραχ. Γιά ὅσους ἔχουν ταυτότητα Ἀστρουναύτη μόνον 14 δραχ. Τὰ ταχυδρομικά ἔξοδα ἐνὸς τόμου εἶναι 2 δραχ. καὶ ἡ διδλοδοσία 5 δραχ. Ὁ τόμος τοῦ Ὑπερανθρώπου ἔχει ὑπὲρ σκούρου γράμμα καὶ γουὰ γράμματα. **ΙΩΑΝ. ΗΛΙΑΚΗΝ.** Πεύκη Ἀττικῆς: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ δωρεὸν γράμμα σοῦ, καὶ γιὰ τὴν ἀγάπη σου πρὸς τὸν Ὑπερανθρώπον. Ἡ ἐκδοσις τοῦ Ὑπερανθρώπου θὰ εἶναι κάθε ἔβδομάδῃ καὶ καλλιτεροῦ. Αὐτὸ θὰ τὸ διαπιστώσετε καὶ σεῖς. Ἡ ταυτότητι σοῦ χορηγεῖται στὸ νὰ ἀγοράσῃς τεύχη καὶ τόμους ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας μὲ έκπτωσης 30%. Διηλαθὲ θὰ παίρῃς τὸ τεύχος πρὸς 1.40 ἀντὶ γιὰ 2 δραχ. καὶ τοὺς τόμους 14 δραχ. ἀντὶ γιὰ 20 πού ἔχουν κοινονικά.

Π. Πετ.

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΑΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 — ΑΡΙΘ. 17 — Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41, Οί-
κονομικός Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστά-
μενος τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 29 Ν, Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην Λέκκα 22 'Αθήναι.

Στὸ ἐπόμενο τεύχος τοῦ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ», τὸ
18, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μετὸν
τίτλο:

ΟΙ ΜΗΧΑΝΕΣ ΤΟΥ ΟΛΕΘΡΟΥ

ὁ ἀνίκητος καὶ θρυλικὸς ἀστροναύτης Τζόε Σέρινταν
ἀποδύεται σ' ἓναν συγκλονιστικὸν ἀγῶνα γιὰ νὰ σώσῃ
ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ θανάτου τὸν φίλον του Λή Πὸ καὶ νὰ
ἐλευθερώσῃ τὸ Μίκυ ποὺ πρόδωκε τοὺς φίλους του γιὰ
νὰ γίνῃ αὐτοκράτορας! Εἶναι ἓνα τεύχος ποὺ ὁμοί-
ου δὲν ἔχετε διαβάσει ποτέ!

